

**ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА
ФРАНКА**

ФІЛОСОФСЬКИЙ ФАКУЛЬТЕТ

КАФЕДРА ПОЛІТОЛОГІЇ

Пояснювальна записка

до дипломної роботи

бакалавра з політології

на тему:

**Федералізм у Європейському Союзі: ідеї та інституційні
практики**

Виконав: студент IV курсу,
групи ФФІ-42с,
спеціальності 052 Політологія
Максим`як О. Ю.

Керівник: кнд. політ. н.,
доц. Угрин Л. Я.

Рецензент:

Львів – 2022 року

Зміст

Вступ	1
Розділ 1. Зародження та розвиток ідеї об'єднаної Європи та європейського федералізму.	3
1.1 Перші ідеї об'єднаної Європи	3
1.2 Ідеї об'єднаної Європи Річард фон Куденхове-Калергі	5
1.3 Ідея Арістіда П'єра Анрі Бріана	9
1.4 Погляди Леніна та Троцького на ідею Сполучених Штатів Європи	12
1.5 Ідея об'єднаної Європи у післявоєнний період(1945-дотепер)	16
Розділ 2. Європейський Союз, як етап федералізації Європи: історія, розвиток, наявний стан.	20
2.1 Зародження Європейського Союзу	20
2.2 Євроатом, ЄОВС та ЄЕС та процес їх розширення	22
2.3 Заснування єдиного Європейського Союзу та його подальший розвиток.	24
2.4 Європейський союз: структура та повноваження	29
2.4.1 Європейський парламент	29
2.4.2 Рада європейського Союзу	36
2.4.3 Європейська комісія	42
2.4.4 Європейська рада	46
2.4.5 Інші органи ЄС	49
Розділ 3. Перспективи федералізації ЄС	54
3.1 Суспільна думка та політичні перспективи	54
3.2. Пропозиції світлофорного уряду Німеччини, щодо зміцнення союзу	56
3.3 Конференція про майбутнє Європи	58
3.4 Громадські організації, Політичні партії та групи, що займаються просуванням євро федералістичних ідей	61
Висновок	66
Список використаних джерел:	68

Вступ

Актуальність дослідження. В умовах, коли Україна з кожним днем все ближче наближається до вступу до Європейського Союзу та щодня проходить процес інтеграції в ЄС, необхідно усвідомлювати історію розвитку цієї спільноти, процеси, що там відбуваються та мету для якої вона була створена. Це не тільки допоможе зрозуміти куди ми рухаємося, а й передбачити майбутній розвиток інституцій, через який нам також необхідно буде пройти. Окрім цього, дана тема є ще й актуальною і для європейських дослідників, оскільки процес європейської інтеграції уже не можливо припинити і він буде в подальшому продовжуватися (це ми можемо зрозуміти з історичного контексту), краще зрозуміти напрями його руху, особливо зважаючи на той момент, що процес поглиблення відносин у ЄС знову вийшов на передній план, а це означає, що зміни до договорів будуть прийняті зовсім скоро.

Мета кваліфікаційної роботи полягає у комплексному дослідженні теорії та інституційної практики федералізму в Європейському Союзі, зокрема в дослідженні теоретичних основ зародження та розвитку ідеї єврофедералізму, аналізі еволюції інститутів ЄС, а також аналізі можливого розвитку ЄС, тобто його поступової федералізації. Мета кваліфікаційної роботи зумовила такі основні дослідницькі **завдання**:

дослідити зародження ідей європейського федералізму та їх еволюцію;

розглянути історію створення Європейського Союзу, його реформи та розвиток;

проаналізувати структуру та функції органів Європейського Союзу, їхні федеративні ознаки;

розглянути думки та ідеї щодо майбутнього розвитку Європейського Союзу, тобто процес прогнозування;

вирізнити політичні актори що беруть участь у просуванні ідей європейського федералізму.

Об'єктом кваліфікаційної роботи є Європейський Союз; **предметом** – його історія та еволюція в напрямі федеративного утворення.

Методологічною основою дослідження бакалаврської роботи є загальнонаукові, політологічні та юридичні методи, зокрема системний, структурно-функціональний, інституційний, формально-юридичний.

Структура роботи відповідає меті і завданням дослідження. Кваліфікаційна наукова робота складається зі вступу, трьох розділів (перший та другий розділи поділені на підрозділи кожен, а третій – на три підрозділи один з яких ще поділений на підпідрозділи), висновків, а також списку джерел, використаних у процесі її написання. Загальний обсяг роботи становить 75 сторінок, з-поміж яких основної частини – 67 сторінок. Список пунктів використаної літератури складається із 63 позицій.

Розділ 1. Зародження та розвиток ідеї об'єднаної Європи та європейського федералізму.

1.1 Перші ідеї об'єднаної Європи

Ідеї створити об'єднану Європу проскакували в історії неодноразово. Так, ще Георгій Подебрадський, король Богемії, запропонував у 1464 році союз європейських християнських народів, які повинні були об'єднатися, щоб протистояти проти турків. [1]

У 1693 році Вільям Пенн розглядав спустошення війни в Європі і писав про «європейський парламент, або парламент», щоб запобігти подальшій війн. [2]

У 1713 році абат Шарль де Сен-П'єр запропонував створити Європейську лігу з 18 суверенних держав, зі спільною казною, без кордонів і економічним союзом. [3]

Згодом виникнув термін Сполучені Штати Європи, за аналогією з Сполученими Штатами Америки. Сполучені Штати Європи також називалася концепція, представлена Войцехом Ястшембовським у «Про вічний мир між народами», вона була опублікована 31 травня 1831 року. Проект складався з 77 статей. Проте вони не мали на меті стати не наддержавою, а скоріше союзом, як ЄС зараз. [4]

Італійський письменник і політик Джузеппе Мадзіні закликав створити федерацію європейських республік у 1843 році. Це підготувало основу для, мабуть, найвідомішої ранньої пропозиції мирного об'єднання через співпрацю та рівність членства, зробленої пацифістом Віктором Гюго в 1847 році. Гюго використав термін Сполучені Штати Європи (фр . États-

Unis d'Europe) під час виступу на Міжнародному конгресі миру, організований Мацціні, який відбувся в Парижі в 1849 році. Гюго виступав за створення «верховного, суверенного сенату, який буде для Європи тим, чим парламент для Англії» і сказав: «Настане день, коли всі нації нашого континенту сформуєть Європейське братство... Прийде день, коли ми побачимо... Сполучені Штати Америки та Сполучені Штати Європи віч-на-віч, тягнуться один до одного через моря». Проте, його висміяли із залу, але він знову повернувся до своєї ідеї в 1851 році. Віктор Гюго посадив дерево на території своєї резиденції на острові Гернсі, його відзначили, сказавши, що коли це дерево дозріє, Сполучені Штати Європи виникнуть.

Італійський філософ Карло Каттанео писав: «Океан бурхливий і бурхливий, а течії йдуть до двох можливих кінців: самодержавця або Сполучених Штатів Європи». У 1867 році Джузеппе Гарібальді і Джон Стюарт Мілль приєдналися до Віктора Гюго на першому конгресі Ліги миру і свободи в Женеві. Тут російський анархіст Михайло Бакунін заявив: «Що для досягнення тріумфу свободи, справедливості і миру в міжнародних відносинах Європи і для того, щоб унеможливити громадянську війну між різними народами, які складають європейську сім'ю, відкритий лише один курс: створити Сполучені Штати Європи». Національні збори Франції, також закликали до Сполучених Штатів Європи 1 березня 1871 року.

Після катастрофи Першої світової війни різні політики та науковці різних країн та ідеології знову почали висувати ідею об'єднаної Європи. На початку 1920-х років було засновано (або повторно засновано) низку міжнародних організацій, щоб допомогти політичним партіям-однотимцям координувати свою діяльність. У кожній політичній традиції з'являлися голоси, які виступали не просто за співпрацю різних національних партій, а й за досягнення політичних інститутів на європейському рівні.

1.2 Ідеї об'єднаної Європи Річард фон Куденхове-Калергі

Австрійський граф Річард фон Куденхове-Калергі заснував рух ПанЄвропа в 1923 році у його поглядах існувала ідея християнської, католицької єдиної Європи.

У 1922 році він став співзасновником Пан-Європейського Союзу (PEU) з ерцгерцогом Отто фон Габсбургом, ще тоді цей союз мав на собі мету не лише об'єднатися за ради процвітання, а й також за ради миру, оскільки вони вже бачили загрозу з боку імпералістичного гегемона - росії. Він виступав за соціал-демократію, як удосконалення «феодальної аристократії меча», але його амбіція полягала в тому, щоб створити консервативне суспільство, яке замінило б демократію «соціальною аристократією духу». [5] [6]

На початку 1924 року барон Луї де Ротшильд познайомив його з Максом Варбургом, який запропонував профінансувати його рух на наступні три роки, давши йому 60 000 золотих марок. Варбург залишався щиро зацікавленим у русі до кінця свого життя і служив посередником для Куденхове-Калергі з впливовими американцями, такими як банкір Пол Варбург і фінансист Бернхард Барух. У квітні 1924 року Куденхове-Калергі заснував журнал Рапейора (1924–1938), редактором і головним автором якого був. Наступного року він почав публікувати свою головну роботу, Kampf um Рапейора (Боротьба за ПанЄвропу, 1925–1928, три томи). У 1926 році у Відні відбувся перший конгрес Пан-Європейського Союзу, і 2000 делегатів обрали Куденхове-Калергі президентом Центральної Ради, і цю посаду він обіймав до своєї смерті в 1972 році.

Його початкове бачення полягало в тому, що світ, розділений лише на п'ять держав: Сполучені Штати Європи, які з'єднують континентальні країни з французькими та італійськими володіннями в Африці;

Панамериканський союз, що охоплює Північну та Південну Америку; Британська Співдружність, яка охоплює всю землю; СРСР, що охоплює Євразію; і Паназіатський союз, за яким Японія та Китай контролюватимуть більшу частину Тихого океану. Для нього єдиною надією на Європу, зруйновану війною, було об'єднання в федерацію за принципом багатонаціональної імперії Австро-Угорщини. За словами Куденхове-Калергі, Пан-Європа охопить і розширить більш гнучку та конкурентоспроможну Австро-Угорщину, де англійська буде світовою мовою, якою розмовляють усі, крім рідної мови. Він вірив, що індивідуалізм і соціалізм навчаться співпрацювати, а не конкурувати, і закликав капіталізм і комунізм взаємопліднювати один одного так само, як протестантська Реформація спонукала католицьку церкву до саморегенерації. [7]

Куденхове-Калергі намагався залучити відомих європейських політиків до своєї загальноєвропейської справи. Він запропонував президентство австрійського відділення Пан-Європейського Союзу Ігнацу Зайпелю, який без вагань прийняв пропозицію і винагородив свого бенефіціара офісом у старому імператорському палаці у Відні. Меншого успіху мав Куденхове-Калергі з Томашем Масариком, який передав його до свого прем'єр-міністра Едварда Бенеша, який не співпрацював. Однак ідея пан-Європи викликала підтримку з боку таких різних політиків, як італійський антифашистський політик Карло Сфорца та німецький президент Рейхсбанку за Гітлера Яльмар Шахт. Хоча Куденхове-Калергі виявив, що не в змозі схилити Беніто Муссоліні, його ідеї вплинули на Арістіда Бріана через його натхненну промову на користь Європейського Союзу в Лізі Націй 8 вересня 1929 року, а також його знаменитий «Меморандум про організацію 1930 року та "Режим Європейського Федерального Союзу»». [8]

Куденхове-Калергі запропонував «Оду до радості» Бетховена, як гімн Європи в 1929 році, який пізніше запропонував у 1955 році як гімн Європейського Союзу. У 1930 році він запропонував відзначати День Європи в травні, а в 1932 році він запропонував відзначати щороку 17 травня — річницю «Меморандуму» Арістіда Бріана, який був опублікований у 1930 році.[9]

Адольф Гітлер, який ображав його пацифізм і механічний економізм і принижував його засновника як «ублюдка». Гітлер бачив Куденхове-Калергі, як «безродногр, космополітичного та елітарний метиса», що збирається повторити історичні помилки предків Куденхов, які служили дому Габсбургів. У 1928 році Гітлер написав про свого політичного опонента у своїй *Zweites Buch*, описуючи його як «*Aller welts bastarden Coudenhove*»(звичайний ублюдок). [10] [11]

Гітлер не поділяв ідей свого австрійського співвітчизника. У своїй Секретній книзі 1928 року він стверджував, що вони непридатні для майбутнього захисту Європи від Америки. У міру того, як Америка наповнює свій північноамериканський світ, «природний активістський потяг, властивий молодим націям, звернеться назовні». Але тоді «пацифістсько-демократична пан'європейська мішана держава» не змогла б протистояти Сполученим Штатам, як це «відповідно до концепції цього банального ублюдка Куденхове-Калергі...» Нацистська критика та пропаганда проти Куденхове-Калергі, і його європейський світогляд через десятиліття ляже в основу теорії змови расистського плану Калергі. [11]

У 1944 році Куденхове-Калергі опублікував свою роботу «Хрестовий похід для Паневропи». Його заклик до об'єднання Європи користувався певною підтримкою у Вінстона Черчілля, Аллена Даллеса та «Дикого Білла» Донована. Після оголошення Атлантичної хартії 14 серпня

1941 року він склав меморандум під назвою «Незалежність Австрії у світлі Атлантичної хартії» і надіслав його Вінстону Черчіллю та Франкліну Делано Рузвельту. У своїй заяві про позицію Куденхове-Калергі підтримав цілі хартії і рекомендував себе як главу уряду в еміграції. І Черчілль, і Рузвельт відсторонилися від цього документа. З 1942 року і до повернення до Франції в 1945 році він викладав у Нью-Йоркському університеті, який призначив його професором історії в 1944 році. У тому ж університеті професор Людвіг фон Мізес вивчав валютні проблеми для руху Куденхове-Калергі. [5][11]

Закінчення Другої світової війни започаткувало відродження панєвропейських надій. Взимку 1945 року Гаррі С. Трумен прочитав у грудневому номері журналу *Collier's* статтю, яку Куденхове-Калергі опублікував про інтеграцію Європи. Його стаття вразила Трумена, і він вирішив її прийняти за офіційну політику Сполучених Штатів. У знаменитій промові Вінстона Черчіля від 19 вересня 1946 року до академічної молоді в Цюриху було схвалено «зусилля Пан-Європейського Союзу, який так багато завдячує графу Куденхове-Калерджі і який керував послугами відомого французького патріота і державного діяча Арістіда Бріана». У листопаді 1946 р. і навесні 1947 р. Куденхове-Калергі розповсюдив запит до членів європейських парламентів. Це розслідування призвело до заснування Європейського парламентського союзу (EPU), номінально приватної організації, яка провела свою попередню конференцію 4–5 липня в Гштааді, Швейцарія, а потім провела першу повну конференцію з 8 по 12 вересня. Виступаючи на першій конференції ЄПС, Куденхове-Калергі стверджував, що конституція широкого ринку зі стабільною валютою є засобом для Європи, щоб відновити свій потенціал і зайняти місце, на яке вона заслуговує, у концерті націй. У менш обережних випадках він виступав за відродження імперії Карла Великого. У 1950 році

отримав перший щорічник Karlspreis (премія Карла Великого), яку присуджує німецьке місто Аахен людям, які внесли свій внесок у європейську ідею та європейський мир. У Японії політик Ічіро Хатояма перебував під впливом братства Куденхове-Калергі у своїй книзі «Тоталітарна держава проти людини». На японську його переклав Хатояма і опублікував у 1952 році. Куденхове-Калергі був призначений почесним головою братської молодіжної асоціації, яку Хатояма заснував під впливом своєї книги в 1953 році. [12]

У 1960-х роках Куденхове-Калергі закликав Австрію проводити «активну політику миру», як «боротьбу проти холодної війни та її продовження, атомної війни». Він виступав за участь Австрії у світовій політиці з метою збереження миру, як «активний нейтралітет». Він продовжував виступати за об'єднання Європи в меморандумах, розісланих урядам Федеративної Республіки Німеччини, Франції, Сполученого Королівства та Італії. Він рекомендував провести переговори між Європейським співтовариством та Європейською асоціацією вільної торгівлі щодо формування «Європейського митного союзу», який був би вільний від політичних і військових зв'язків, але в кінцевому підсумку прийняв би валютний союз.

1.3 Ідея Арістіда П'єра Анрі Бріана

Арістід П'єр Анрі Бріан, французький державний діяч, який одинадцять термінів був прем'єр-міністром Франції під час Французької Третьої республіки також був прихильником об'єднаної Європи. Як міністр закордонних справ Бріан сформулював оригінальну пропозицію щодо нового економічного союзу Європи. Описана як дипломатія Бріана в Локарні та як аспект франко-німецького зближення, це була його відповідь на швидке економічне відновлення Німеччини та майбутню політичну

могутність. Бріан висловив свої пропозиції у промові на користь Європейського Союзу в Лізі Націй 5 вересня 1929 року, а в 1930 році — у своєму «Меморандумі про організацію режиму Європейського Федерального Союзу» для уряду Франції. [13]

Ідея полягала в тому, щоб створити основу для стримування колишнього ворога Франції, при цьому зберегти якомога більшу частину Версальського поселення 1919 року. План Бріана передбачав економічне співробітництво великих промислових районів Європи та забезпечення політичної безпеки Східної Європи проти радянських загроз. Основою було економічне співробітництво, але його фундаментальна концепція була політичною, оскільки саме політична влада визначала економічний вибір. План, згідно з Меморандумом про організацію системи Європейського Федерального Союзу, зрештою був представлений Лізі Націй як ініціатива Франції. Зі смертю його основного прихильника, міністра закордонних справ Німеччини Густава Штресемана, і настання Великої депресії в 1929 році, план Бріана так і не був прийнятий, але він пропонував економічну основу для розвитку подій після Другої світової війни, яка в кінцевому підсумку призвела до Європейського Союзу. [14]

У меморандумі він визначив основні сфери європейського співробітництва, зокрема:

1. Економіка. Ефективна реалізація в Європі програми, визначеної останньою Економічною конференцією Ліги Націй; контроль за політикою промислових мійонів і "картелів між різними країнами", розгляд і підготовка всіх майбутніх можливих заходів щодо поступального зниження тарифів тощо.

2. Економічне оснащення. Реалізація системи координації між великими громадськими підприємствами. виконується європейськими державами (автомобільні магістралі, канали тощо)

3. Зв'язок і транзит. Наземним, водним і повітряним: регулювання та покращення міжєвропейського руху; координація роботи Європейських річкових комісій; угоди між залізницями: Європейська система пошти, телеграфу та телефонів: правила щодо мовлення тощо.

4. Фінанси. Заохочення кредитів, призначених для розвитку тих територій Європи, які найменш розвинені з економічної точки зору: європейські ринки, монетарні питання, тощо.

5. Праця. Рішення певних трудових питань, характерних для Європи, наприклад, праця на річкових човнах і на склозаводі; громадян, що мають континентальний або регіональний характер, наприклад, контроль за соціальними наслідками міжєвропейської еміграції (застосування в одній країні законів іншої про компенсації робітникам, соціальне страхування, пенсії робітникам тощо).

6. Здоров'я. Загальне застосування деяких методів гігієни, апробованих Організацією охорони здоров'я Ліги Націй (особливо регенерація сільськогосподарських регіонів; застосування медичного страхування; національні школи гігієни; європейська епідеміологія; обмін інформацією та посадовими особами між національними службами охорони здоров'я; наукові та адміністративна співпраця в боротьбі з великими соціальними лихами, з професійними захворюваннями та дитячою смертністю тощо). Співпраця між університетами та академіями; літературно-художні стосунки; концентрація наукових досліджень; удосконалення режиму преси

7. Інтелектуальне співробітництво. Щодо відносин між відомствами та транспортом газет тощо.

8. Міжпарламентські відносини. Використання організації та діяльності «Міжпарламентського Союзу» для розширення контактів та обміну думками між парламентськими колами в різних країнах Європи (з метою політичної підготовки ґрунту для реалізації цілей Європейського Союзу, що вимагало б схвалення парламенту і, загалом, покращення міжнародної атмосфери шляхом взаємного розуміння інтересів і почуттів націй).

9. Адміністрація. Формування європейських секцій у певних універсальних міжнародних організаціях.[14]

Оцінюючи його інтернаціоналізм, історик Дуглас Х'юстон робить висновок:

“Інтернаціоналізм Бріана легко висміяти; нічого, чого він досяг, не було довговічним, і його ціль здавалася не більше, ніж старомодна охорона, викликана особистими амбіціями, від яких він майже не намагався приховати. Але ніхто не працював більше чи творчо, щоб дати новій міжнародній системі життя. Його інтернаціоналізм виник із усвідомлення того, що Франція не може бути в безпеці, поки всі інші не будуть. Можливо, він прийняв принципи з міркувань Realpolitik, але немає жодних сумнівів, що він переконався у справедливості своєї справи.”[15]

1.4 Погляди Леніна та Троцького на ідею Сполучених Штатів Європи

Ленін вважав, що республіканські Сполучених Штатів Європи у зв'язку з революційним поваленням трьох найреакційніших монархій Європи, на чолі яких російська, є цілком безперечним як політичне гасло,

але залишається дуже важливе питання: економічний зміст і значення цього гасла. Він апелював, що з точки зору економічних умов імперіалізму, тобто вивезення капіталу і поділу світу «передовими» і «цивілізованими» колоніальними державами, Сполучені Штати Європи за капіталістичних умов або неможливі, або реакційні, оскільки капітал став міжнародним і монополістичним. Ленін наголошував, що ідея побудови Сполучених Штатів Європи при тодішній імпералістичній і колоніальній структурі європейських країн було хибним, він вважав, що світ поділений між жменькою великих держав, тобто держав які досягли найбільших успіхів у широкомасштабному пограбуванні та гнобленні народів. Це він писав про чотири великі держави Європи: Англію, Францію, Росію та Німеччину з населенням 250-300 мільйонів і територією близько 7 мільйонів квадратних кілометрів і на додачу мають колонії з населенням майже півмільярда (494,5 мільйона) і територією 64,6 мільйона квадратних кілометрів, тобто майже половина земної кулі.[16]

Він наголошував, що Сполучені Штати Європи за капіталістичних умов рівносильно угодам про поділ колоній, оскільки за капіталістичних умов неможливі будь-які підстави, будь-який принцип поділу, крім влади. Ленін писав, що Сполучені Штати Світу (але не Європи) є тією державною формою єдності та свободи націй, яку ми асоціюємо з соціалізмом – доки повна перемога комунізму не призведе до остаточного зникнення кожної держави, в тому числі й демократичної. Але як самостійне гасло гасло «Сполучені Штати Світу» навряд чи буде правильним, оскільки, по-перше, воно збігається з соціалізмом, а по-друге, воно могло би передати хибне уявлення про неможливість перемоги соціалізму в одній країні та хибне уявлення про відносини такої країни з рештою. З іншого боку було припущено, що Сполучені Штати Європи можуть стати кроком до

світового комунізму і зіграти роль в соціалістичних революціях по всьому світу.[16]

У червні 1923 р. Лев Троцький написав статтю «Про своєчасність гасла „Сполучені Штати Європи“» з метою того, щоб переконати виконком Комінтерну (3-го Інтернаціоналу – міжнародної організації, що об'єднувала компартії різних країн) прийняти його як одну з керівних ідей своєї діяльності. Ядром Європи для Троцького були Німеччина та Франція. «Тут зав'язка та розв'язка європейської проблеми. Решта лише доповнення. Що балканські держави не здатні жити і розвиватися поза федерацією, це ми визнали ще задовго до імперіалістської війни. Точно так само відноситься до осколків Австро-Угорської імперії і тих, що залишилися поза Радянським Союзом західних частин царської Росії. Апенніни, Піреней, Скандинавія – всунуті в океан. органи європейського тіла. Самостійно існувати вони можуть», – писав Троцький. Єдиним виходом із політичного та економічного глухого кута Троцький вважав побудову європейської федерації - Сполучених Штатів Європи.[17]

Роблячи на основі Рурської кризи висновок, що методи, що застосовуються правлячою буржуазією для подолання нею ж створених кордонів, лише збільшують хаос і прискорюють балканізацію Європи, Троцький вважав єдиною можливою формою об'єднання Європи побудова "європейської соціалістичної федерації", заснованої на диктатурі пролетаріату. При цьому він вважав створення Сполучених Штатів Європи – чисто «революційною перспективою», геть-чисто відхиляючи будь-які компромісні шляхи. «Звичайно, якщо висунути Сполучені Штати Європи як самостійну програму, як панацею умиротворення та відновлення, відокремивши це гасло від робочого уряду, від єдиного фронту, від класової боротьби, то нехитро скотиться до демократизованого вільсонізму, тобто до аутськіанства. Закликаючи робітників Німеччини,

Франції та всієї Європи до революції, Троцький просив їх не побоюватися економічного занепаду та ізоляції своїх країн.[17]

Утворивши Сполучені Штати Європи, європейські країни утворили б єдиний економічний простір і вирішили б усі свої проблеми (Руську проблему, тобто вугілля та металу; проблему виплати репарацій та захисту від зовнішніх небезпек). Входження Радянської держави до пролетарської Європи Троцький вважав «зрозумілим». Не беручися передбачати, яким темпом піде об'єднання європейських республік, які воно прийме конституційні та господарські форми, Троцький вважав, що європейські Сполучені Штати багато що можуть почерпнути з уже існуючого досвіду Радянського Союзу. «Оскільки досвід Росії висунув радянську держава як найбільш природну форму диктатури пролетаріату... можна вважати, що... європейський пролетаріат висуне програму Федеративної Європейської Радянської Республіки», - писав Троцький. Водночас питання про входження Великої Британії вважав складнішим. У зв'язку з цим Троцький припускав, що Сполучені Штати Європи по всій ймовірності доведеться ще поборотися з британським капіталом, перш ніж «британські острови стануть бажаним членом у європейській федерації». При цьому Троцький не протиставляв європейське об'єднання ідеї всесвітньої федерації, а, навпаки, вважав створення Сполучених Штатів Європи першим кроком шляху до союзу народів всього світу. «Світове економічний та політичний розвиток тяжіє до єдиному світовому господарству... Але йдеться не про майбутньому соціалістичному господарстві світу... гасло „Сполучені Штати Європи“... це перехідне гасло... що штовхає трудящі маси на революційний шлях»[17]

1.5 Ідея об'єднаної Європи у післявоєнний період(1945-дотепер)

У 1943 році в Мілані було засновано Європейський федералістський рух (Movimento Federalista Europeo, MFE) , який прийняв Маніфест Вентотене 1941 року, написаний антифашистами Альтьєро Спінеллі та Ернесто Россі, як програму, яка звинувачує національну державу у вибуху війни та створення європейської федеративної держави було оголошено пріоритетом післявоєнного періоду. Німецька група опору Weisse Rose також виступила за створення європейської федеративної держави.

6 березня 1946 року голова зонального комітету ХДС, а згодом канцлер Конрад Аденауер виступив у рамках своєї політичної промови ХДС на радіо Північно-Західної Німеччини про заснування «Сполучених Штатів Європи» та пов'язану з цим надію на міцний мир в Європі:

«Я сподіваюся, що в недалекому майбутньому Сполучені Штати Європи, частиною яких буде Німеччина, будуть створені, і що тоді Європа, цей континент, який так часто лютує війна, буде насолоджуватися благословеннями міцного миру. " [18]

19 вересня 1946 року колишній прем'єр-міністр Великобританії Вінстон Черчілль виголосив свою знамениту «Промову до академічної молоді» в Цюрихському університеті, в якій зробив висновки з європейської історії такими словами:

"І все-таки є один засіб, який пройшов через століття, який, якби його використовувала повсюдно та спонтанно більшість людей у багатьох країнах, дивовижним чином змінив би всю сцену, а за кілька років усю Європу чи принаймні більша частина, така вільна і щаслива, як сьогодні Швейцарія. Що це за вишуканий засіб? Це відтворення європейської родини народів, або якомога більшої її частини, шляхом надання їй структури, в якій вона може існувати в мирі, безпеці та свободі. Нам потрібно створити своєрідні Сполучені Штати Європи. Тільки так сотні

мільйонів людей, що борються, зможуть повернути ті прості радощі та надії, які роблять життя вартим того, щоб жити» [19]

Ця промова стала своєрідним поштовхом європейського федералізму у післявоєнний період. Того ж дня на конференції європейських федералістів була прийнята Програма Гертенштейнера, яка через кілька місяців привела до заснування Союзу європейських федералістів. У наступні роки вони отримали додаткові національні асоціації-члени, такі як Європейський Союз Німеччини, який був заснований у 1947 році. У той же час, однак, виникли й інші загальноєвропейські організації, деякі з яких представляли подібні позиції, але деякі також дотримувалися інших підходів. 1947 року виник Європейський Союз парламентарів, який намагався залучити національних парламентарів до ідеї європейської федеративної держави. Рух «Єдина Європа», який був заснований в той же час зятем Черчілля Дунканом Сендісом, виступав за європейську інтеграцію без федеративних ознак. Таким чином, у публічній дискусії «федералісти» рано відокремилися від «юніоністів», які лише прагнули до міжурядової співпраці між європейськими урядами. У 1948 році різні проєвропейські організації об'єдналися, утворивши Європейський рух .

На цьому ж конгресі було написано 12 тез, які, як програма Гертенштейна, стали основою європейської роботи в повоєнні роки і водночас стали політичним основоположним документом Європа-Союзу Німеччини. Метою все ще є «європейська спільнота, побудована на федеративній основі». Серед важливих прихильників був в. а. у 1960-х роках Американський комітет з об'єднаної Європи. У 1955 році французький підприємець Жан Моне заснував Комітет дій Сполучених Штатів Європи для просування цієї ідеї. Це було при створенні Європейська рада і, відповідно, розпущена в 1975 році. Серед інших

промоутерів були Соціалістичний рух за Сполучені Штати Європи, який став Mouvement Gauche Européenne у 1959 році та Європейський соціал-демократичний рух у 1971 році .

Після того, як Черчілль знову став британським прем'єр-міністром у 1951 році, він значною мірою утримував свою країну від європейської інтеграції. Він дав зрозуміти, що Сполучене Королівство не повинно належати до європейської асоціації держав:

«Ми стоїмо за Європу, але ми до неї не належимо; ми належимо не до якогось одного континенту, а до всіх».

Франц Йозеф Штраус написав наступне в першому розділі свого проекту для Європи 1966 року:

«Сполучені Штати Європи, маючи власний ядерний засіб стримування, повинні мати можливість захистити себе, щоб досягти рівноправного партнерства зі Сполученими Штатами Америки. Така об'єднана Європа сильно притягнула б наших східних сусідів, які перебувають під комуністичним правлінням, а також могла б переконати Радянський Союз шукати мирного врегулювання із Західною Європою в рамках загальноєвропейського послаблення. Лише в рамках такого всебічного умиротворення можна нарешті реалізувати возз'єднання Німеччини і усунути приховану небезпеку миру у всьому світі, що впливає з поділу Німеччини».[20]

Союзний рух — британська партія, заснована Освальдом Мослі після розпуску його Британського союзу фашистів. Мослі вперше представив свою ідею «Європа як нація» у своїй книзі «Альтернатива» у 1947 році. Він стверджував, що традиційне бачення націоналізму, яке супроводжувалося різними відтінками довоєнного фашизму, було занадто

вузьким за обсягом і що пост Епоха війни вимагала нової парадигми, в якій Європа об'єдналася б як єдина держава. У жовтні 1948 року, коли Мослі закликав до виборів до Європейської асамблеї як першого кроку до його бачення. Nation Europa — німецький журнал, натхненний ідеями Мослі, заснований у 1951 р. колишнім Командиром СС Артуром Ерхардтом і Гербертом Беме за підтримки Карла-Еренфріда Карлберга.[21].

Розділ 2. Європейський Союз, як етап федералізації Європи: історія, розвиток, наявний стан.

2.1 Зародження Європейського Союзу

Основним моментом у історії європейської інтеграції став Гаазький конгрес, який пройшов у 1948 році у травні, оскільки він призвів до створення Міжнародного європейського руху та Європейського коледжу і, що ще більш важливіше, до заснування Ради Європи, яке відбулося у 1949 році 5 травня сьогодні в цей день відзначають День Європи. Рада Європи була першою інституцією, яка об'єднала суверенні держави Європи в одну структуру, тим самим викликала великі надії та важкі дебати у наступні 2-а роки щодо подальшого розвитку інтеграції в Європі. З тих пір ця організація стала своєрідним форум для подальшої співпраці та дискусійних питань, досягаючи таких речей, як підписана у 1950 році Європейська конвенція з прав людини.[22]

Знаковою для народження інституцій ЄС була Декларація Шумана прийнята 9 травня 1950 року. На основі цієї промови Франція, Італія, країни Бенілюксу разом із ГДР підписали Паризький договір який створив Європейське співтовариства вугілля та сталі наступного року; це взяло на себе роль Міжнародного органу для Руру і зняв певні обмеження з німецької промисловості. Декларація породила перші інституції, такі як Вищий орган (що сьогодні пертворився в Європейську комісію) і Загальна асамблея (що зараз називається Європейським парламентом). Першими президентами цих установ були Жан Моне та Поль-Анрі Спаак. Батьки – засновники ЄС розуміли, що вугілля та металургія є найважливішими галузями, які були необхідні для ведення війни, і вважали, що, об'єднавши свої національні галузі, майбутня війна між їхніми державами стане менш імовірною. Оскільки це все

підкріпилося планом Маршалла з на який було виділено чималу суму грошей, які надходили зі США з 1948 року, ЄОВС стала вагомою організацією, що дала поштовх європейському економічному розвитку та інтеграції та стала зародком основних інституцій ЄС, таких як Єврокомісія та Європарламент. [22][23]

Створення Європейського співтовариства вугілля та сталі була ідеєю американського держсекретаря Джордж К. Маршалл, який був автором плану по відбудові Європи після Другої світової війни, що принесло понад 100 мільярдів сьгоднішніх доларів, допомагаючи прогнудувати європейців, постачати сталь для відновлення промисловості, забезпечити вугілля для обігріву будинків і побудувати дамби для забезпечення електроенергією. При цьому план Маршалла заохочував інтеграцію європейських держав до Європейського співтовариства вугілля та сталі, що є попередником сучасного Європейського Союзу, ілюструючи наслідки економічної інтеграції та необхідність координації між державами. [24]

Паралельно з Шуманом план Плевена 1951 р. намагався, але не зміг пов'язати інституції європейської спільноти, що розвивається, з Європейським політичним співтовариством, яке мало включати також запропоноване Європейське оборонне співтовариство, альтернативу вступу Західної Німеччини до НАТО, яке було створено в 1949 р. згідно з доктриною Трумена. У 1954 р. було засновано Західноєвропейський Союз, після того як НАТО перебрала компетенцію Світового Союзу та приєдналася Західна Німеччина. Блок розвитку спонукав Радянський Союз укласти Варшавський договір у 1955 році, що дозволило йому зміцнити свій статус у Східній Європі.[24]

Після невдалих спроб створити оборонне (Європейське оборонне співтовариство) та політичні спільноти (Європейське політичне співтовариство), лідери держав зібралися на конференції в Мессіні та створили Комітет Спаака. В результаті була створена Доповідь, яку прийняла Венеціанська конференція 29-30.05.1956, там же було прийнято рішення організувати та провести першу Міжурядову конференцію. Міжурядова конференція була присвячена спільному ринку та Євратому і вона зосередилась на економічній єдності, що також призвело до підписання перших Римських договорів у 1957 році, які створили Європейське економічне співтовариство (ЄЕС) та Європейське співтовариство з атомної енергії (Євратом), що по суті стало зародком сучасного Європейського Союзу, який ми зараз отримали. [24]

2.2 Євратом, ЄОВС та ЄЕС та процес їх розширення

Дві нові організації були створені окремо від ЄОВС, хоча вони мали одні суди та загальні збори, вони всерівно були юридично окремими один від одного. Керівні органи нових організацій називалися комісіями, на відміну від «вищої влади». ЄЕС очолив Вальтер Хальштейн, а Євратом очолив Луї Арман, а згодом Етьєн Гірш. Євратом інтегруватиме сектори ядерної енергетики між країнами-членами, а ЄЕС мав на меті розвивати митний союз між державами.[25]

Протягом 1960-х років почала проявлятися сидьна напруженість, скільки Франція намагалася обмежити наднаціональну владу та відмовляла у членства Великобританію. Та уже у 1965 році була досягнута знакова угода про злиття трьох організацій в один набір інституцій, і, отже, Договір про злиття був підписаний у Брюсселі і набув чинності 1 липня 1967 року, створюючи так звані Європейські Співтовариства. Жан Рей очолював першу об'єднану Комісію, вона назвалася Rey Commission.[25]

Не дивлячись на те, що в 1960-х роках інтеграції прогрес Співтовариств був непостійним, це був досить сприятливий період для європейської інтеграції в правовій сфері. Багато основоположних доктрин Європейського Суду були вперше встановлені у знакових рішеннях у 1960-х і 1970-х роках, перш за все це були рішення Van Gend en Loos 1963 року, яке проголошувало «пряму дію» у європейському праві, тобто можливість його виконання в національних судах приватними сторонами. Серед інших знакових рішень цього періоду були Costa v ENEL, яке встановило верховенство європейського законодавства над національним законодавством країн членів. Ці два важливі рішення були прийняті після приходу в Суд французького судді Робера Лекура, чий вплив став домінуючим у 1960-1970-х роках.[25]

Після довгих переговорів і приходу до влади нового президента Франції(попередній президент Шарль Де Голль блокував це рішення) Данія, Ірландія та Британія (з Гібралтаром) нарешті змогли приєднатися до Європейських Співтовариств 1 січня 1973 року. Це було перше з кількох розширення, яке стало важливою сферою політики Союзу. [25]

У 1979 році Європейський парламент провів перші прямі вибори шляхом загального голосування. Було обрано 410 депутатів, а потім було обрано першу жінку-голову Європейського парламенту Сімону Вейл, що стала знаковою фігурою в Європейській політиці прав жінок. [25]

Наступне розширення відбулося в 1981 році, тоді Греція приєдналася аж через 6 років після подання заявки. Іспанія та Португалія приєдналися у 1986 році під час наступного розширення, вони чекали на це 9 років. [25]

Новий президент Комісії Жак Делор розпочав та успішно провів процедуру створення європейського прапора Співтовариствами в 1986

році. Під час першого серйозного перегляду договорів після Договору про злиття лідери підписали Єдиний європейський акт у лютому 1986 року з інституційною реформою, включно з розширенням повноважень організацій – зокрема щодо зовнішньої політики. Він був основним компонентом створення єдиного ринку і набув чинності 1 липня 1987 року. В один момент була зламаний Східний блок, і в результаті Берлінська стіна впала разом із усією залізною завісою. Німеччина возз'єдналася, і двері для розширення колишнього Східного блоку були відкриті - були створені Копенгагенські критерії, яким повинні були відповідати країни для можливості їхнього входу в Співтовариства. [25]

2.3 Заснування єдиного Європейського Союзу та його подальший розвиток.

З хвилею нових розширення на шляху 7 лютого 1992 року був підписаний Маастрихтський договір, який створив Європейський Союз, коли він набув чинності наступного року. 1 листопада 1993 року Маастрихтський договір набув чинності, створивши Європейський Союз.[26]

30 березня 1994 року завершилися переговори про вступ з Австрією, Швецією та Фінляндією. Тим часом Норвегія, Ісландія та Ліхтенштейн приєдналися до Європейської економічної зони (яка набула чинності 1 січня 1994 року), це була нова організація, яка дозволила державам Європейської асоціації вільної торгівлі вийти на єдиний європейський ринок . Наступного року набула чинності Шенгенська угода між сімома країнами-членами. До кінця 1996 року вона вже поширилася на майже всіх інші держави-члени. 1 січня 1994 року відбувся другий етап розвитку Економічного та валютного союзу ЄС. Він розпочався зі створенням Європейського валютного інституту, що призвело до того, що на початку

1999 року було введено євро як валюта та було створено Європейський центральний банк. 1 січня 2002 року банкноти та монети були введені в обіг, повністю замінивши старі валюти у державах-членах, що вирішили приєднатися до Єврозони.[27]

Протягом 1990-х років конфлікти на Балканах дали поштовх до розвитку Спільної зовнішньої політики та політики безпеки (CFSP) ЄС. ЄС не зміг відреагувати на початку конфлікту, а миротворці ООН з Нідерландів не змогли запобігти різанині в Сребрениці у Боснії та Герцеговині, найбільшому масовому вбивстві в Європі з часів Другої світової війни. Ранній зовнішньополітичний досвід ЄС призвів до того, що зовнішня політика була підкреслена в Амстердамському договорі, який створив посаду Високого представника ЄС із питань спільної зовнішньої політики та політики безпеки. [27]

Бюджетна криза в березні 1999 року принесла чимало незручностей і проблем для ЄС. Парламент відмовився затвердити бюджет Комісії на 1996 рік на підставі поганого управління фінансами, шахрайства та кумівства. Це призвело до того, що вся комісія Сантера подала у відставку. А настрої євроскептицизму після Делора закріпилися, коли Рада та Парламент постійно оскаржували позицію Комісії в найближчі роки. [28]

На наступних виборах соціалісти втратили свою багаторічну більшість новій Народній партії, і нова Комісія Проді швидко заснувала нове Європейське бюро по боротьбі з шахрайством (OLAF). Відповідно до нових повноважень Амстердамського договору, деякі описували Проді як «першого прем'єр-міністра Європи». А деякі також вважали Верховного представника Солану першим міністром закордонних справ Європи. Уже 26 лютого 2001 року був підписаний Договір про розширення у Ніцци. Він набув чинності 1 лютого 2003 року, це призвело до наступного

розширенням у 2004 році коли приєдналися аж 10 нових членів, що стало просто безпрецедентним розширенням на схід, і вперше охопило країни колишнього СРСР.[28]

10–13 червня 2004 р. 25 держав-членів взяли участь у найбільших транснаціональних виборах в історії (з другим за величиною демократичним електоратом у світі). Результатом шостих парламентських виборів стала друга перемога Європейської народної партії та групи європейських демократів. У ньому також була найнижча явка виборців – 45,5%.[29]

Перед ЄС відкрилося вікно можливостей, яке переросло чи не в найбільшу кризу Союзу і могло завершитись його колапсом. Пропонований конституційний договір був підписаний повноважними представниками країн-членів ЄС 28 жовтня 2004 року. Документ був ратифікований у більшості країн-членів, у тому числі на двох позитивних референдумах. Проте референдуми, які були проведені у Франції та Нідерландах, зазнали невдачі, що призвело до нератифікації договору всіма країнами членами, як того вимагав попередній договір, а отже до провалу. Європейська рада погодилася, що від конституції варто відмовитись, але більшість її ідей все ж зберегли в договорах про внесення змін. 13 грудня 2007 року був підписаний договір, який містив відмову для більш євроскептичних членів і не мав державних елементів, що по суті поставило хрест на швидкому рішенні перетворити ЄС у державну федералісти структуру. Лісабонський договір набув чинності 1 грудня 2009 р. Він започаткував посаду Президента Європейської Ради і значно розширив повноваження Верховного представника. [30]

Наступне розширення ЄС відбулося у 2007 році, воно стало вже п'ятим і призвело до приєднання Румунії та Болгарії до Союзу. Крім того,

у 2007-2009 роках Словенія, Словаччина, Мальта та Кіпр прийняла євро, однак через це іще на фоні світової кризи проблеми виникли з існуючими членами це призвело до того, що євროзона вступила у свою першу рецесію в 2008 році. [31]

Однак через ризик дефолту в Греції, Ірландії, Португалії та інших країнах-членах наприкінці 2009–2010 років лідери євросони погодилися на надання позик державам-членам, які не могли залучити кошти. Криза також підштовхнула до консенсусу щодо подальшої економічної інтеграції та ряду пропозицій, таких як Європейський валютний фонд або федеральне казначейство. [31]

1 липня 2013 року Хорватія приєдналася до ЄС. Це було останнє розширення ЄС, з моменту якого пройшло уже майже 9 років. І хоч офіційно процес розширення ніхто не припиняв, через настрої країн старої Європи процес по-суті зупинився.[32]

23 червня 2016 року Великобританія проголосували за вихід з Європейського Союзу на референдумі і згодом стали першим і на сьогоднішній день єдиним членом, який застосував статтю 50 Договору про Європейський Союз (TEU). За вихід з ЄС проголосували з відривом у 51,9% «за» проти 48,1% «проти». Вихід Великобританії було завершено 31 січня 2020 року.[33]

Є п'ять визнаних кандидатів на членство в Європейському Союзі: Туреччина (подала заявку в 1987 році), Північна Македонія (у 2004 році), Чорногорія (2008), Албанія (2009) і Сербія (2009). Усі розпочали переговори про вступ. [1] Косово (незалежність якого не визнають п'ять країн-членів ЄС) і Боснія і Герцеговина “визнаються” потенційними кандидатами на членство в ЄС. Боснія і Герцеговина офіційно подала заявку на членство, а Косово має Угоду про стабілізацію та асоціацію(SAA)

з ЄС, що зазвичай передує подачі заявки на членство. Очікується, що Чорногорія та Сербія, найбільш просунуті кандидати, приєднаються раніше за інших, хоча Сербія з огляду на свою політичну залежність від Росії часто розчаровує країни члени ЄС, що постійно призводить до відкладання процедури вступу. Поки інші просуваються, турецькі і в меншій мірі македонські і албанські переговори перебувають у глухому куті. Крім того, Україна, Грузія та Молдова подали заявку на членство у 2022 році. Усі три мають Угоди про асоціацію з ЄС, і Європейський парламент ухвалив резолюцію, яка визнає їх «європейську перспективу». Країни зможуть отримати свої статуси кандидата на членство в ЄС уже наприкінці червня, якщо позитивні рішення ухвалить Єврокомісія та Європейська Рада.[34]

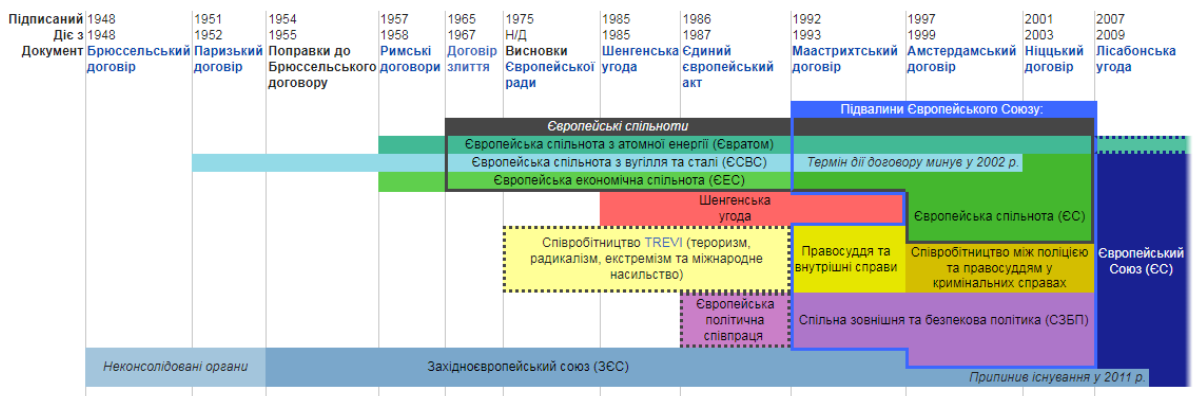

рис. 1 Структурна еволюція Європейського Союзу

2.4 Європейський союз: структура та повноваження

2.4.1 Європейський парламент

Європейський парламент (ЄП) є парламентським органом Європейського Союзу (ЄС), який обирається загальним прямим голосуванням. Він поділяє з Радою Європейського Союзу законодавчу владу Європейського Союзу.[35]

Європейський парламент складається з 705 депутатів Європарламенту (іноді їх називають членами Європарламенту або євродепутатами), які представляють приблизно 360 мільйонів зареєстрованих виборців, які беруть участь у європейських виборах, із 27 держав-членів (у 2020 році) і розподіляються відповідно до правил, викладених у договорах. Це другий за величиною електорат у світі після Індії та найбільший транснаціональний електорат.[35]

У 1976 році Європейська Рада вирішила, що з 1979 року парламент буде обиратися кожні п'ять років шляхом прямого голосування, шляхом пропорційного представництва. Вона не має законодавчої ініціативи, монополію на яку має Європейська комісія. Хоча Парламент є «головною» інституцією Європейського Союзу (він згадується першим у Договорах і має церемоніальний пріоритет над усіма іншими європейськими органами влади), Рада Європейського Союзу має більше законодавчих повноважень. Важлива, ніж вона, оскільки вона також приймає закони в обмежених рамках спеціальної законодавчої процедури.[36]

Після Лісабонського договору звичайна законодавча процедура, яка ставить Раду (представляє держави-члени) і Європейський парламент (представляє населення) на рівних умовах для прийняття європейського стандарту, стала процедурою законодавства загального права. Таким чином, сфери, в яких він не застосовується, значною мірою є меншими (що не означає, що вони є маргінальними: таким чином Європейський

парламент значною мірою виключений зі Спільної зовнішньої політики та політики безпеки). Парламент також контролює видаткову частину (але не доходну частину) європейського бюджету.[37]

Законодавчі акти, які підлягають зміні або затвердженню парламентом у рамках звичайної законодавчої процедури (раніше «співрішення»), є або нормативними актами, «прямо застосовними в будь-якій державі-члені», або директивами, які «обов'язкові для будь-якої держави-члена, до якої вони належать адресовано "до результату, який має бути досягнутий, залишаючи за національними органами компетенцію щодо форми та засобів", тобто рішення, обов'язкові для своїх адресатів (ДФЄС 288).[36]

Парламент затверджує обраного Європейською радою президента Європейської комісії, а також склад Комісії, він може змусити її піти у відставку шляхом висунення недовіри. Він бере участь у голосуванні щодо бюджету Європейського Союзу і має останнє слово щодо так званих «необов'язкових» видатків .[36]

Інші європейські організації, такі як Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ), Рада Європи та колишній Західноєвропейський Союз (ЗЄС), мають парламентські асамблеї, членів яких призначають національні парламенти. Але, з одного боку, вони не є інституціями Європейського Союзу, а з іншого – не мають законодавчої влади. Європейський парламент є єдиним, який обирається безпосередньо громадянами і має законодавчу компетенцію. [36]

У деяких аспектах Рада Європейського Союзу та Європейський Парламент можна порівняти з верхньою та нижньою палатами двопалатної системи, але, за деякими винятками та на відміну від національних парламентів, ні Парламент, ні Рада не можуть виступати з ініціативою

пропонувати законодавчі тексти, це повноваження зарезервовано за Європейською Комісією (стаття 17-2 Договору про Європейський Союз). Проте стаття 192 Амстердамського договору (стаття 225 Договору про функціонування Європейського Союзу) визначає, що:

«Європейський парламент може більшістю своїх членів попросити Комісію подати будь-яку відповідну пропозицію з питань, які, на його думку, потребують складання акту Союзу для імплементації Конституції. Якщо Комісія не подає пропозицію, вона повідомляє про причини Європейському парламенту»

Практичний обсяг цього факультету посилюється угодою 9 жовтня 2003 року між трьома інституціями (Рада Європейського Союзу, Європейська комісія, Європейський парламент), якими Комісія зобов'язується відповісти на запити, надіслані їй:

“Комісія бере до уваги запити щодо представлення законодавчих пропозицій, зроблені Європейським парламентом або Радою, сформульовані відповідно на основі статті 192 або статті 208 Договору про ЄС. Він забезпечує швидку та відповідну відповідь компетентним парламентським комітетам та підготовчим органам Ради»

Відповідно до звичайної законодавчої процедури (відомої як спільне рішення), законодавчі акти приймаються спільно Парламентом і Радою за пропозицією Комісії (ДФЄС 289 і 251). Після Лісабонського договору ця процедура стала загальною і охоплює майже всі сектори, включаючи політику співпраці поліції та судової влади. Решта секторів підпадають під процедуру співпраці та консультації (парламент дає просту думку), або згоду (текст приймається або відхиляється парламентом без можливості внесення змін). Стаття 294 ДФЄС, яка визначає інституційний механізм, передбачає, що для прийняття за процедурою спільного рішення

законодавчі акти мають бути проголосовані більшістю голосів Ради та Парламенту. У разі незгоди Парламент може відхилити проект закону або внести до нього зміни більшістю депутатів, а не присутніми (TFUE 294-7). Більше того, ці поправки від парламенту можуть бути прийняті одногolosно Радою лише в тому випадку, якщо Європейська комісія їх не схвалить. [36]

Європейський парламент може відхилити та внести зміни до видаткової частини бюджету (TFEU 314). [36]

Вона залишається виключеною з рішень щодо доходів Союзу, тобто не голосує за дохідну частину бюджету Союзу, не голосує за податки, а отже, виключається з оподаткування, монополія належить Раді після одногolosного схвалення державами-членами (ДФЕС). 311). Проте нагляд за витратами Європейського Союзу є одним із основних повноважень євродепутатів, зокрема шляхом надання (або не) надання Комісії бюджетної «виписки», за допомогою якої депутати перевіряють спосіб управління коштами. У 1999 році ця процедура призвела до відставки Комісії Сантера, що засвідчило зростання влади Європейського парламенту. Комісія Сантерабув змушений піти у відставку після відмови парламенту розрахувати бюджет на 1996 рік . [36]

Парламент обирає на п'ять років Президента Європейської Комісії (TUE 14-1), але лише за пропозицією Європейської Ради (Глава держав), яка враховує результати виборів до Європейського Парламенту (TUE 17-7). Інші члени Комісії призначаються Президентом «через загальну компетенцію та їхню європейську прихильність і з числа осіб, які пропонують повні гарантії незалежності» (TUE17-3), а не для відповідності парламентській більшості. [36]

Навіть якщо майбутні члени проходять співбесіду окремо, парламент приймає або відхиляє склад комісії: таким чином, 1 листопада 2004 року Вибори першої комісії Баррозу відкладаються на кілька днів, пригрозивши, що парламент відмовиться його схвалити, якщо Рокко Буттільоне залишиться на посаді уповноваженого з питань юстиції. Нарешті, Франко Фраттіні замінив його, і новий коледж був представлений 4 листопада 11 .

Європейський парламент здійснює певний нагляд за всією діяльністю ЄС, зокрема за діяльністю Комісії. Таким чином, парламент може осудити і, таким чином, звільнити Комісію в цілому більшістю членів парламенту та двома третинами поданих голосів (TEU 17-8, TFEU 234). [36]

Парламент може дати консультативний висновок з будь-якого питання шляхом письмових заяв. Парламент також призначає Європейського омбудсмена на п'ять років. [36]

Парламент обирає зі своїх членів президента на 2 з половиною роки на початку законодавчого органу та в середині терміну. [36]

Президент уособлює парламент по відношенню до інших європейських інституцій та за його межами. Він контролює діяльність парламенту та таких органів, як Бюро та Конференція президентів . Він за допомогою віце-президентів головує на дебатах на пленарному засіданні. [36]

Основними керівними органами парламенту є:

- Бюро Європейського парламенту, орган управління, відповідальний за адміністративні, кадрові та організаційні питання парламенту. Він складається з президента і чотирнадцяти віце-президентів, які обираються на два з

половиною роки. П'ять квесторів також є членами канцелярії, але лише з правом дорадчого голосу.

- Конференція президентів, політичний керівний орган Європейського парламенту, відповідальний, зокрема, за організацію роботи Європейського парламенту та визначення порядку денного. До його складу входять президент парламенту та президенти політичних груп.
- Конференція голів комітетів, відповідальних за забезпечення співпраці між різними парламентськими комітетами та внесення рекомендацій конференції голів.
- Конференція голів делегацій, яка відповідає за забезпечення належного функціонування міжпарламентських делегацій та делегацій у спільних парламентських комітетах.
- Колегія квесторів; п'ять за кількістю, вони обираються зборами на два з половиною роки з можливістю поновлення і відповідають за адміністративні та фінансові питання щодо депутатів та умов їхньої роботи. [36]

Європейський парламент має різні типи комітетів:

- 20 постійних комісій, повноваження яких визначено в додатку до регламенту Європейського парламенту;
- 3 підкомісії, пов'язані з головною комісією; [36]

Європейський парламент також може оснастити себе на певний час:

- спеціальні комітети, створені на обмежений термін не менше 12 місяців і наділені мандатом, затвердженим Європейським парламентом;

- слідчі комітети, створені на термін не більше 18 місяців, з метою розгляду звинувачень у порушеннях або поганому управлінні при застосуванні законодавства Союзу. [36]

До складу комісій входять від 25 до 73 депутатів, мають голову, бюро та секретаріат. Їх політичний склад дзеркально відповідає складу пленарного засідання. [36]

Політичні групи відіграють важливу роль у функціонуванні Європейського парламенту. Політична група об'єднує депутатів Європарламенту, які мають однакові політичні спорідненості. Щоб бути сформована, група має об'єднати щонайменше 25 членів, щонайменше з чверті держав-членів Європейського Союзу (наразі сім держав-членів). Депутати Європарламенту не можуть бути членами більш ніж однієї групи одночасно. З іншого боку, вони можуть не належати до жодної групи: їх тоді називають « незареєстрованими» [36]

Кожна група обирає голову або співголів, які засідають у Конференції президентів, головному політичному керівному органі Європейського парламенту. На багатьох рівнях, наприклад, під час політичних переговорів, депутати Європарламенту представлені одним членом їхньої політичної групи (доповідачем або тіньовим доповідачем). Політичні групи також мають можливість вносити поправки до тексту на пленарному засіданні. [36]

Для організації роботи політичним групам виділяється бюджет та приміщення (забезпечення офісами та залами засідань). Штат Європарламенту складається з 8,5% людей, які працюють у політичних групах. У календарі парламенту також передбачені спеціальні дні для заходів та зустрічей, запланованих політичними групами. [36]

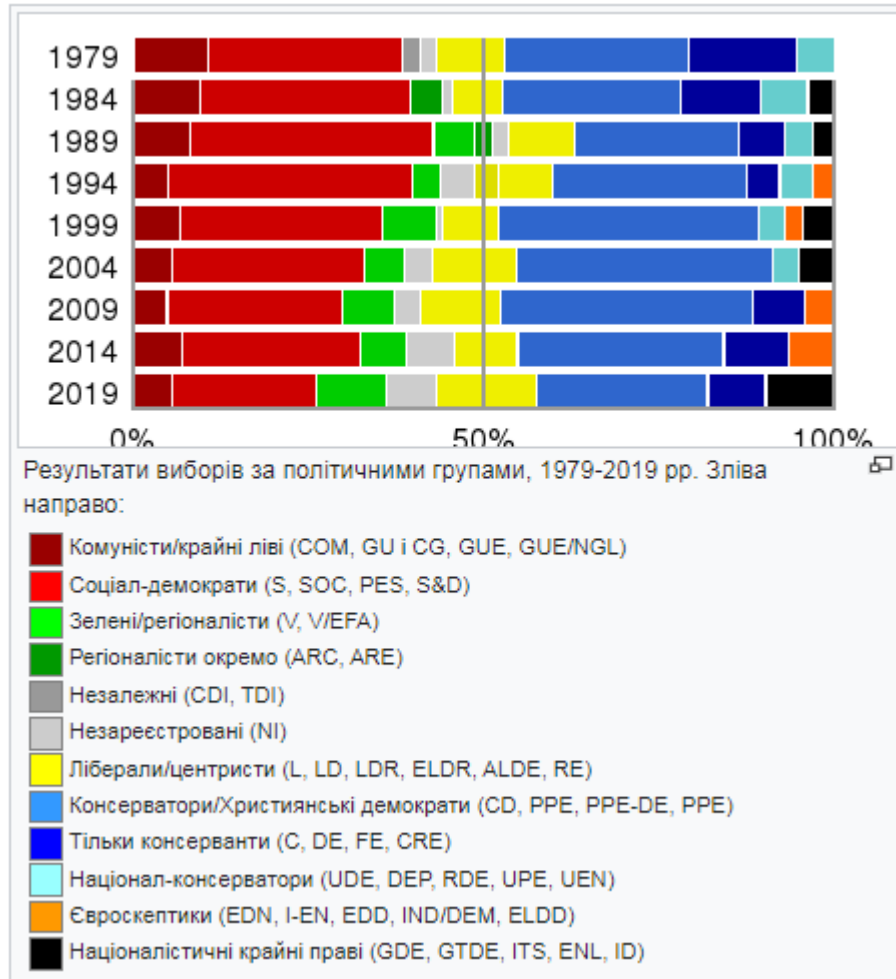

рис. 2 Результати виборів за політичними групами, 1979-2019 рр.

2.4.2 Рада європейського Союзу

Рада, яку часто називають Радою Європейського Союзу, а іноді, неофіційно, Радою міністрів Європейського Союзу, є однією з головних установ Європейського Союзу (ЄС), поряд з Європейською Комісією, Європейською Радою, і Європейський парламент. Це виконавчий, а також законодавчий інституційний орган ЄС, який приймає рішення щодо законодавчих та бюджетних актів. Він поділяє свою компетенцію у сферах, що підпадають під звичайну законодавчу процедуру, з Європейським парламентом, з яким він формує двопалатний парламент. Таким чином,

Рада міністрів представляє уряди держав-членів, а Європейський парламент представляє громадян держав-членів. [38]

Міністри держав-членів у зв'язку з порядком денним кожного засідання (міністри фінансів, міністри охорони здоров'я тощо) засідають у Раді та, можливо, міністр федеративного утворення (у випадку федеральних земель), уповноважений представляти федеративної держави в цілому. [38]

Після підписання Римського договору Рада відповідала за координацію економічної політики держав-членів. Він складає проект бюджету разом з парламентом і приймає його за його згодою, але вирішує питання про доходи виключно. У грошово-кредитних питаннях він встановлює загальні рекомендації щодо режиму обмінного курсу без втручання парламенту (грошово-кредитна політика не є частиною сфер, що підлягають спільному вирішенню). [38]

Рада є однією з семи інституцій Європейського Союзу а Разом з Європейським парламентом та Європейською комісією він є головним органом ЄС, що приймає рішення:

- Вона веде переговори та приймає законодавство ЄС, у більшості випадків з Європейським парламентом, на основі пропозицій, представлених Європейською комісією, відповідно до звичайної законодавчої процедури, також відомої як «співрішення», яка застосовується до сфер діяльності, в яких ЄС має виключну або спільну компетенцію з державами-членами.
- Вона координує політику країн ЄС.

- Вона розробляє спільну європейську зовнішню політику та політику безпеки на основі принципів Європейської Ради.
- Вона укладає угоди між ЄС та іншими країнами чи міжнародними організаціями.
- Вона разом із Європейським парламентом приймає річний бюджет ЄС. [38]

Рада є унікальною юридичною особою, яка об'єднує декілька «комісій», кожна з яких має справу з певним сектором інтересів. Між різними формами Ради немає ієрархії. Однак Рада з загальних питань виконує координаційну функцію та має виключну компетенцію з інституційних, адміністративних та горизонтальних питань. [38]

У ДЄС закріплені лише Рада з загальних справ і Рада із закордонних справ. Відповідно до положень статті 16 ДЄС «Рада засідає у різних формах, перелік яких затверджується відповідно до статті 236 Договору про функціонування Європейського Союзу. Рада з загальних питань забезпечує послідовність роботи різних формувань Ради. Він готує засідання Європейської Ради та забезпечує їх подальшу роботу разом із Президентом Європейської Ради та Комісією. Рада з закордонних справ розробляє зовнішні дії Союзу за стратегічними напрямками, визначеними Європейською Радою, і забезпечує послідовність дій Союзу. [38]

Керівництво кожною з цих формувань по черзі здійснює міністр країни, відповідальний за головування. Кожна форма Ради складається з одного представника від кожної держави-члена на рівні міністрів, уповноваженого надавати повноваження уряду держави-члена, яку вона представляє, і реалізовувати право голосу. Збори, як правило, нерегулярні,

за винятком перших трьох, перерахованих нижче, які збираються раз на місяць. На даний момент існує десять формувань:

1. Загальні справи: забезпечує послідовність роботи різних формувань Ради, готує засідання Європейської Ради та забезпечує їх подальшу діяльність разом із Президентом Європейської Ради та Комісією. До його складу входять міністри з європейських справ.

2. Зовнішні справи: він формує зовнішні дії ЄС за стратегічними напрямками, визначеними Європейською Радою, і забезпечує послідовність цих дій. Він відповідає за проведення всіх зовнішніх дій Європейського Союзу, а саме за спільну зовнішню політику та політику безпеки, спільну політику безпеки та оборони, спільну комерційну політику, а також за співпрацю у сфері розвитку та гуманітарної допомоги. Сесії Ради із закордонних справ очолює Високий представник Союзу із закордонних справ та політики безпеки, який спирається на Європейську службу зовнішніх дій (EEAS). До його складу входять міністри закордонних справ.

3. Економічні та фінансові питання (ECOFIN): зазвичай називають «Рада Ecofin», вона відповідає за економічну політику, фінансові питання, фінансові ринки та рух капіталу, а також економічні відносини з країнами, які не входять до ЄС. Він також встановлює річний бюджет ЄС. Він координує позиції, прийняті ЄС для зустрічей G20, Міжнародного валютного фонду та Світового банку. Зазвичай міністри країн-членів єврозони збираються напередодні засідання Ради ЕКОФІН в Єврогрупі з метою забезпечення тісної координації економічної політики між

державами-членами зони євро. Єврогрупа також відповідає за підготовку зустрічей на вищому рівні єврозони та забезпечення їх подальших заходів.

4. Сільське господарство та рибальство: одна з найстаріших рад, яка зазвичай об'єднує раз на місяць міністрів сільського господарства та рибальства, а також комісарів з питань сільського господарства, рибного господарства, продовольчої безпеки, продовольчих питань та охорони здоров'я.

5. Юстиція та внутрішні справи: стосується як міністрів юстиції, так і міністрів внутрішніх справ.

6. Зайнятість, соціальна політика, охорона здоров'я та захист прав споживачів: у складі міністрів зайнятості, соціального захисту, захисту прав споживачів, охорони здоров'я та рівних можливостей.

7. Конкурентоспроможність: створена в червні 2002 року шляхом злиття трьох попередніх формувань (внутрішній ринок, промисловість, дослідження). До її складу входять міністри, відповідальні за такі сфери, як європейські справи, промисловість, туризм та дослідження.

8. Транспорт, телекомунікації та енергетика: створено в червень 2002 року шляхом злиття цих трьох атрибутів в єдине формування. Зазвичай формується раз на два місяці.

9. Довкілля: збирається чотири рази на рік.

10. Освіта, молодь, культура, аудіовізуальна політика та спорт: до складу якої входять міністри освіти, молоді, культури,

комунікацій та аудіовізуальних послуг, ця рада збирається тричотири рази на рік. [38]

Прийняття нової системи голосування є однією з важливих змін, які Лісабонський договір вніс до функціонування ЄС. Запровадження нових правил голосування набуло чинності 1 листопада 2014 року, проте з перехідною фазою до 31 березня 2017 року під час якого держава може попросити Раду прийняти рішення відповідно до попередньої системи.

Залежно від відповідної сфери Рада ЄС приймає свої рішення:

- подвійною кваліфікованою більшістю : проголосуйте за 55% держав-членів, які представляють щонайменше 65% населення ЄС (тобто 15 держав і приблизно 291 мільйон жителів), знаючи, що для блокування меншості потрібні щонайменше чотири держави (таким чином , три штати, що представляють понад 35% населення, теоретично не можуть блокувати голосування);
- простою більшістю голосів: «за» проголосували 14 держав-членів;
- одногосно: всі голоси «за».[39]

Голосування кваліфікованою більшістю є найпоширенішим методом голосування в Раді, на який припадає близько 80% всього прийнятого законодавства ЄС. Він використовується, коли Рада приймає рішення за звичайною законодавчою процедурою . У системі голосування кваліфікованою більшістю кожен штат має вагу в голосуванні, пропорційну чисельності його населення порівняно з загальною кількістю населення Європейського Союзу. Дані про населення для кожного штату, а отже, і їхню вагу в голосах оновлюються щороку.[39]

2.4.3 Європейська комісія

Європейська комісія (ЄК) є однією з семи інституцій Європейського Союзу. Він володіє виконавчою владою та законодавчою ініціативою. Він відповідає за пропозицію законодавства, виконання рішень громади, захист договорів Союзу та загалом вирішення повсякденних справ Союзу. Він діє незалежно від національних урядів, представляє та захищає інтереси Союзу. 1 Він розташований у місті Брюссель, Бельгія. Нинішній президент Комісії – Урсула фон дер Ляйєн.[40]

Комісія діє як «Уряд Європи» і складається з 27 членів, які називаються комісарами. Від кожної держави-члена є по одному представнику, але члени зобов'язані представляти інтереси ЄС в цілому. Одним із членів є голова Комісії, який обирається Європейським парламентом із кандидата, запропонованого Європейською Радою. Інші двадцять шість членів Комісії пропонують Рада Європейського Союзу та новообраний президент, які повинні погодитися надіслати пропозицію Комісії до Європейського парламенту, де група ставиться на остаточне голосування. [40]

Термін «Комісія» може позначати дві сутності, які не є абсолютно ідентичними. Таким чином, він може посилатися, з одного боку, на набір членів, які складають його в строгому сенсі, і які, створені в Колегії уповноважених, є офіційними сховищами його повноважень; з іншого боку, до адміністративної групи, яка їм допомагає, і до якої входить виконавчий офіс, що складається з понад 38 000 посадових осіб. [40]

Процедура призначення, яку встановлюють Договори для Європейської Комісії, є, хоча й спільною, відповідно до керівного принципу колегіальності установи, істотно та тимчасово диференційованою, без шкоди для єдиного та одночасного остаточного

призначення всіх її членів. Процедура є складною, як і сама інституція, хоча вона все більш інтенсивно розвивається до системи парламентської довіри. Механізм, який запускається після виборів до Європарламенту, можна представити за такими етапами:

Обрання голови комісії:

Після урочистого конституції нового Європейського парламенту Європейська Рада через свого президента розпочне широкий раунд консультацій з політичними силами, створеними всередині парламентських груп у Палаті та за підтримки європейських політичних партій. відповідно до ваги, яка їм відповідає в новій політичній конфігурації. У цьому завданні він матиме підтримку та посередництво нового президента Європейського парламенту [40]

Беручи до уваги ці консультації та результати виборів, Президент внесе пропозицію до Європейської Ради та винесе її на розгляд. [40]

На підставі пропозиції свого президента Європейська Рада кваліфікованою більшістю ухвалить рішення, за яким кандидата на пост голови Комісії пропонується Європейському парламенту. Відповідно до статті 214 Договору про створення Європейського Союзу 25 березень 1957 року. [40]

Кандидат, запропонований Європейською радою, постане перед парламентом, щоб представити свою урядову програм[40]у на п'ятирічний термін. Потім кандидат пройде дебати щодо вступу.

Після виступу та дебатів Європейський парламент поставить на голосування кандидатуру, запропоновану Європейською радою. Якщо кандидат отримає довіру Палати, кандидат буде вважатися обраним Головою Комісії. Якщо в цьому буде відмовлено, Європейська Рада має

відновити фазу консультацій. Щоб отримати довіру парламенту, президенту необхідна абсолютна більшість, яка схвальна до його обрання. [40]

Призначення Верховного представника Союзу з питань закордонних справ і політики безпеки (HR): після обрання Європейським парламентом голови Комісії Європейська Рада кваліфікованою більшістю призначає за погодженням з обраним президентом Комісія, AR, який буде віце-президентом Комісії, і в рамках якої він відповідатиме за ведення міжнародних відносин і координуватиме під наглядом і під керівництвом президента зовнішньополітичні дії Європейського Союзу. [40]

Призначення решти комісарів:

Після цього уряди держав Союзу проведуть консультації з обраним президентом Комісії з метою координації належного складу Колегії комісарів і запропонують для цієї мети осіб, які відповідають високій європейській кваліфікації. зобов'язання та акредитована політика навчання бути членами Європейської комісії. [41]

За згодою новообраного президента Колегія ухвалить єдиний список, який включатиме представників кожної з держав-членів, включаючи новообраного президента та Верховного представника. [40]

Рада поверне цей список обраному голові Комісії, який розподілить між своїми членами розподіл обов'язків (портфелів або відділів), які належать до Комісії, а також призначить віце-президентів, крім високого представника. [40]

Призначені таким чином члени виступатимуть на індивідуальних слуханнях у відповідних галузевих комітетах Європейського парламенту, де вони будуть задавати питання своїх депутатів. [40]

Кожен парламентський комітет видасть звіт про оцінку призначеного уповноваженого, який виступив перед ним, та винесе його на розгляд пленарного засідання. Примітно, що на сьогоднішній день усі призначені уповноважені, які отримали несприятливу думку парламентських комітетів, згодом були виключені із запропонованого списку та замінені іншими представниками тієї ж національності, що свідчить про реальну політичну важливість слухань. [41]

Відповідно до договорів, головна місія Комісії полягає в сприянні загальним інтересам Союзу в цілому, вживаючи відповідні ініціативи з цією метою. У рамках цієї керівної функції на Комісію покладаються такі функції:

вона є охоронцем договорів і забезпечуватиме їх повагу та ефективне дотримання всіх законів Союзу, за якими вона буде наглядати під контролем і за допомогою Суду ЄС ;

здійснює функції координації, виконання та управління політикою Союзу;

на неї покладається зовнішнє представництво Союзу, без шкоди для повноважень, за їх рівнем і станом, що відповідають Президенту Європейської Ради та Високому представнику Союзу з питань закордонних справ і політики безпеки у сфері зовнішньої політики та спільна безпека; [40]

Вона відповідає за просування угод та міжінституційного співробітництва. [40]

При виконанні цих функцій Комісія має такі повноваження та компетенцію:

вона є джерелом монополії законодавчої ініціативи, без шкоди для винятків, встановлених у цьому відношенні Договорами для окремих сфер у певних випадках; але вона сама по собі має не законодавчу владу, а іншу законодавчу ініціативу. [40]

має здатність до політичної ініціативи перед будь-якою інституцією та стосовно будь-якої справи чи політичної сфери; [40]

Вона відповідає за виконання бюджету Співтовариства та управління всіма його програмами. [40]

Під час виконання своїх обов'язків Європейська комісія підпорядковується найсуворішому принципу політичної незалежності, і відповідно до цього жоден з її членів не буде вимагати або дослухатися до інструкцій чи директив від будь-якого уряду, установи, органу чи агентства, і вони будуть утримуватися від будь-яких дій, несумісних зі своїми зобов'язаннями або виконанням їх функцій, відповідно до розділу 3 статті 17 Договору про Союз. Відповідно до принципу щирого співробітництва, Комісія повинна мати допомогу держав-членів та всіх інституцій Союзу для правильного виконання своїх функцій. [41]

2.4.4 Європейська рада

Європейська рада (неформально також EUCO, European Council) — орган глав держав і урядів Європейського Союзу. Рада збирається щонайменше двічі на півроку, також відомий як саміт ЄС. Європейська Рада відіграє особливу роль у політичній системі ЄС: вона не залучена до повсякденного законодавства ЄС, але як вищестоящий інститут служить, зокрема, для пошуку компромісів між державами-членами з важливих політичних питань та надання фундаментального імпульсу для подальшого

розвитку Союзу. Його завдання та функціонування регулюються статтями 15 Договору про ЄС та статтею 235 f. Договору FEU.[42]

Президент Європейської Ради, якому в іншому випадку не дозволено обіймати будь-яку національну політичну посаду, обирається головою на зустрічах на вищому рівні на два з половиною роки. Він повинен забезпечити безперервність у роботі Європейської Ради, виступати посередником у конфліктах та виробляти компромісні пропозиції, але не має права голосу. Він також представляє Союз зовнішньо разом з Головою Комісії. Чарльз Мішель є чинним президентом з 1 грудня 2019 року. [42]

Згідно зі статтею 15 Договору про ЄС, Європейська Рада дає ЄС «потрібний імпульс для його розвитку та визначає загальні політичні цілі та пріоритети для цього». Крім того, Європейська Рада також займається важливими питаннями, щодо яких не вдалося знайти консенсус на рівні міністрів (тобто в Раді Європейського Союзу). Також часто обговорюється спільна зовнішня політика та політика безпеки (CFSP). Підсумки засідань Ради заносяться у «Висновки Президентства». Спочатку вони не мають юридичної сили в політичній системі ЄС. Однак, оскільки глави держав і урядів зазвичай входять до складу уряду власної держави маючи повноваження встановлювати керівні принципи, результати переговорів Європейської Ради також служать орієнтиром для засідань Ради міністрів. Європейська комісія також зазвичай діє відповідно до компромісів, знайдених на зустрічах на вищому рівні. [42]

Деякі інституційні рішення в політиці ЄС також приймає Європейська Рада. Серед них, наприклад, призначення голови Комісії, а також Верховного представника ЄС, за допомогою якого Європейська Рада має вплив на виконавчу владу ЄС. Крім того, він обирає членів Виконавчої

ради Європейського центрального банку після необов'язкових голосів в Економічному комітеті та на пленумі Європейського парламенту за рекомендацією Ради ЄС (Стаття 283 (2) підпункт 2 ДФЄС). Вибори відбуваються кваліфікованою більшістю. Європейська Рада має ще одну функцію у зв'язку з регулюванням проходження через статтю 48 Договору про ЄС: через це вона може використовувати кваліфіковану більшість або запроваджувати звичайні законодавчі процедури. Проте, кожен національний парламент має право вето на такі прохідні рішення. [43]

Європейська Рада відіграє особливу роль у реформуванні договору ЄС (наприклад, Ніщський договір або Лісабонський договір). Це міжнародні договори між окремими державами-членами, і тому повинні бути узгоджені та підписані їхніми урядами. Тут також ключові рішення зазвичай приймаються на самітах Європейської Ради, яка потім скликає міжурядову конференцію, на якій офіційні особи країн-членів обговорюють точне формулювання. Контракти в свою чергу підписуються на засіданнях Європейської Ради. [42]

В принципі, Європейська Рада приймає рішення консенсусом (стаття 15 (4) ДЄС); офіційного голосування немає, реєструється лише відсутність явного голосування проти. Окремі країни-члени повинні знайти компроміси між своїми позиціями, щоб уникнути блокування ЄС. Для того, щоб переговори були максимально гнучкими, крім «пленарних засідань» є час для неформальних дискусій на самітах. В особливих випадках використовується так звана конфесійна процедура. Тут голова Ради схиляється у переговорах один на один з главами держав і урядів він окреслює можливості для переговорів між різними країнами, а потім пропонує компроміс. Це має на меті подолати тупики в давно налагоджених переговорах. [43]

Деякі рішення, наприклад призначення голови Комісії, приймаються кваліфікованою більшістю з використанням тих самих голосів, що й у Раді ЄС . Однак ці рішення зазвичай обговорюються до тих пір, поки не буде досягнуто консенсусу між усіма державами-членами. [43]

Є різка критика інституту Європейської Ради в цілому. Європейська рада та її рішення мають недостатню демократичну легітимність. Крім того, Європейська Рада, оскільки це не справді європейський, а національний орган, є скоріше інструментом ренаціоналізації, ніж денационалізації. [43]

Надзвичайно часто критикують необхідність одностайності при прийнятті рішень Європейською Радою. Це часто призводить до того, коли одна чи дві країни блокують прийняття законодавства, яке підтримується більшістю держав та громадян ЄС. [43]

2.4.5 Інші органи ЄС

Окрім вищезазначених чотирьох органів ЄС є ще 3, які відіграють другорядну роль та займаються судовою системою та банківською системою.[44]

Суд Європейського Союзу (також Європейський суд, Суд справедливості) — є офіційною інституцією Європейського союзу, яка охоплює всю судову владу ЄС.[44]

Суд забезпечує застосування права Союзу та однаковість його тлумачення на території Союзу. З цією метою він контролює законність актів інституцій Європейського Союзу та регламентує дотримання державами -членами зобов'язань, що випливають із Договорів . Він також тлумачить законодавство Союзу на запит національних суддів.[44]

Відповідно до статті 19 Договору про Європейський Союз «Суд справедливості Європейського союзу повинен включати Суд справедливості, загальний суд та спеціалізовані суди»[44]

Таким чином, термін «Суд справедливості Європейського Союзу» позначає всю судову систему ЄС в сукупності і включає:

Європейський Суд справедливості — найвища ланка судової системи Європейського Союзу;

Загальний Суд (раніше Суд (Трибунал) першої інстанції створений у 1989 році та перейменований Лісабонським договором на Трибунал);[44]

Роль Суду полягає у забезпеченні дотримання права ЄС «у тлумаченні та застосуванні» державами-членами. Для цього Суд виконує такі функції:

- перевіряє законність актів інститутів Європейського союзу;
- забезпечує виконання зобов'язань державами-членами за договорами ЄС;
- інтерпретує право Європейського Союзу на прохання національних судів і трибуналів.[44]

Європейська палата аудиторів (скорочено ЕСА) є одним з органів Європейського Союзу. Вона була створена в 1975 році Договором про внесення змін до деяких фінансових нормативних актів, розпочала свою роботу як незалежний контрольний орган у 1977 році і була поставлена на рівну з іншими органами в 1993 році Маастрихтським договором 1992 року. Його повноваження були додатково розширені Амстердамським і Ніщцьким договорами. На підставі статей 285-287 TFEU, ЕСА постійно перевіряє законність і правильне використання всіх доходів і витрат Європейського Союзу.[45][46]

Його основне завдання – подання щорічного звіту про використання коштів Європейського Союзу. Звіт завжди складається до 30 листопада наступного року та публікується разом із заявами установ в Офіційному журналі Європейського Союзу. Інші органи ЄС повинні надати підтримку при підготовці цього звіту (ст. 287 ДФЄС). Він служить Європейському парламенту інструментом бюджетного контролю та є основою для виконання парламентом бюджету Комісії.[47]

Якщо звіт є задовільним, Рахункова палата надає цим установам декларацію про впевненість, підтверджуючи тим самим належне управління.[47]

Європейський центральний банк (ЄЦБ) є головною валютною установою Європейського Союзу. Встановлюється на 1 червня 1998 року на федеральній моделі і має штаб-квартиру у Франкфурті-на-Майні, Німеччина. Вона користується монополією на випуск євро як загальної та єдиної валюти Економічного та валютного союзу. Він визначає основні орієнтири монетарної політики для зони євро та приймає рішення, необхідні для її реалізації; тобто з метою підтримки купівельної спроможності євро і, отже, стабільності цін у зоні євро. Зараз ця територія включає 19 країн Європейського Союзу, які запровадили євро з 1999 року.[48][49]

Головна мета ЄЦБ – підтримувати стабільність цін і річну інфляцію «нижче, але близько до 2% у середньостроковій перспективі». Після фінансової кризи 2008 року, як і більшість центральних банків планети, ЄЦБ вступив у цикл монетарного пом'якшення, що призводить до політики негативних ставок і купівлі активів, відомих як « кількісне пом'якшення», які сьогодні представляють майже 3500 мільярдів вливання грошей у європейський фінансовий сектор.[49]

ЄЦБ є центральним органом Євросистеми та Європейської системи центральних банків:

Євросистема об'єднує Європейський центральний банк (ЄЦБ) і національні центральні банки (НЦБ) держав - членів Європейського Союзу, які прийняли євро. В рамках Євросистеми ЄЦБ було доручено виконувати завдання, які раніше покладалися на національні центральні банки: випуск грошей та монетарна політика; у своїй ролі як емісійної установи ЄЦБ запустив проект цифрового євро.[49]

Європейська система центральних банків (ЄСЦБ) включає ЄЦБ та НЦБ 27 держав-членів ЄС, тобто стосовно Євросистеми вона також включає НЦБ країн, які не прийняли євро. НЦБ держав-членів, які не беруть участі в зоні євро, мають особливий статус в ЄСЦБ: вони уповноважені проводити автономну національну грошово-кредитну політику, але не беруть участі у прийнятті рішень щодо грошово-кредитної політики країни єврозони або її впровадження.[49]

Основні завдання, що входять до сфери діяльності Євросистеми, включають:

Грошово-кредитна політика: визначення та впровадження монетарної політики єврозони;

проводити курсову політику єврозони; утримувати та управляти валютними резервами держав-членів;

забезпечити належне функціонування електронних і фізичних платіжних систем. Тільки ЄЦБ уповноважений дозволяти випуск банкнот у зоні євро (у той час як монети карбуються центральними банками єврозони). [50]

з 2014 року ЄЦБ також відповідав за нагляд за так званими «системними» банками (130) у зоні євро через Єдиний наглядовий механізм (SSM) 12 , 13 . Ця наглядова місія виконується у координації з національними органами влади (АСРР , для Франції), а також з Європейським банківським органом (ЕВА), спочатку передбачуваним у цій ролі. [50]

Крім того, Євросистема сприяє належному проведенню політики, яку проводять компетентні органи щодо пруденційного нагляду за кредитними установами та стабільності фінансової системи .

ЄЦБ виконує консультативну функцію щодо Союзу та національних органів у сферах його компетенції, зокрема з питань, що стосуються законодавства Співтовариства або національного законодавства. [50]

Нарешті, для виконання завдань ЄСЦБ ЄЦБ за сприяння НЦБ збирає статистичну інформацію, необхідну для його роботи. [50]

Розділ 3. Перспективи федералізації ЄС

3.1 Суспільна думка та політичні перспективи

Наразі Європейський Союз є вільним об'єднанням суверенних держав (конфедерацією де-факто, але не де-юре), призначеним для досягнення їхніх спільних цілей. Окрім нечіткої мети «все більш тісного союзу» в Урочистій декларації про Європейський Союз, ЄС (маючи на увазі уряди його членів) не має поточної політики щодо формування федерального союзу. Однак у минулому Жан Моне, особа, пов'язана з ЄС і його попередником Європейським економічним співтовариством, зробив такі пропозиції. Для опису можливої майбутньої політичної структури Європи в цілому та/або ЄС використовується широкий спектр інших термінів. Деякі з них, як-от «Єдина Європа», використовуються часто і в таких різноманітних контекстах, але вони не мають визначеного конституційного статусу.[51]

У Сполучених Штатах Америки ця концепція вступає в серйозні дискусії щодо того, чи можлива об'єднана Європа і який вплив матиме збільшення європейської єдності на відносну політичну та економічну могутність Сполучених Штатів Америки. Глін Морган, доцент кафедри державного управління та соціальних досліджень Гарвардського університету, використовує це безвибачливо в назві своєї книги «Ідея європейської супердержави: суспільне обґрунтування та європейська інтеграція». У той час як текст Моргана зосереджується на наслідках безпеки об'єднаної Європи, ряд інших останніх текстів зосереджується на економічних наслідках такого утворення.[51]

Після негативних референдумів щодо Європейської конституції у Франції та Нідерландах колишній прем'єр-міністр Бельгії Гі Верхофстадт випустив у листопаді 2005 року свою книгу, написану нідерландською

мовою, Verenigde Staten van Europa («Сполучені Штати Європи»), у якій він стверджує, за результатами Євробарометра пересічний європейський громадянин хоче більше Європи. Він вважає, що федеративну Європу слід створити між тими державами, які хочуть мати федеративну Європу (як форму посиленого співробітництва). Іншими словами, ядро федеративної Європи існувало б у рамках нинішнього ЄС. Він також стверджує, що ці основні держави повинні федералізувати наступні п'ять сфер політики: європейська соціально-економічна політика, технологічна співпраця, спільна політика правосуддя та безпеки, спільна дипломатія та європейська армія. Після ратифікації Лісабонського договору (грудень 2009 р.) усіма державами-членами ЄС було створено схему спільної дипломатичної служби, відомої як Служба зовнішніх дій Європейського Союзу (EEAS). 20 лютого 2009 Європейський парламент також проголосував за створення Synchronized Armed Forces Europe (SAFE) як перший крок до формування справжніх європейських військових сил.[52]

Верхофстадт сказав: «Коли я писав цю книгу, я насправді мав на увазі її як провокацію проти всіх тих, хто не хотів Європейської Конституції. На щастя, зрештою рішення було знайдено з договором, тобто затверджено».[52]

У 2012 році віце-президент Європейської комісії з Люксембургу Вівіан Редінг закликала у промові в Німеччині в Пассау, а також у серії статей та інтерв'ю до створення Сполучених Штатів Європи як способу зміцнення єдності Європи.

Прем'єр-міністр Італії Маттео Ренці заявив у 2014 році, що під його керівництвом Італія використає своє шестимісячне головування в Європейському Союзі, щоб домогтися створення Сполучених Штатів Європи.[53]

У грудні 2017 року Мартін Шульц, який тоді був новим лідером Німецької соціал-демократичної партії, закликав до нового конституційного договору для «Сполучених Штатів Європи». Він запропонував, щоб ця конституція була написана «конвенцією, яка включає громадянське суспільство та народ», і що будь-яка держава, яка відмовилася прийняти цю пропоновану конституцію, повинна була вийти з блоку. На думку The Guardian, його пропозиція «ймовірно, зустрине певний опір з боку Ангели Меркель та інших лідерів ЄС». Того дня він також заявив, що хотів би бачити «Сполучені Штати Європи» до 2025 року.[54][55]

3.2. Пропозиції світлофорного уряду Німеччини, щодо зміцнення союзу

Після формування нового уряду в Німеччині була підписана коаліційна угода, і оскільки всі три партії, які увійшли в коаліцію є досить єврофедералістичними, то звісно багато ідей було присвячено саме майбутньому Європи. Своєрідним кроком для розвитку європейської інтеграції німецький уряд бачить у напрацюванні ідей на Конференції за Майбутнє Європи, яка об'єднала мільйони європейців у меті розвинути ЄС. Конференція має призвести до установчої конвенції та до подальшого розвитку у федеративну європейську державу, яка буде організована децентралізовано відповідно до принципів субсидіарності та пропорційності та ґрунтуватись на Хартії основних прав. Світлофорна коаліція пропонує зміцнити Європейський парламент - надати йому право законодавчої ініціативи навіть для договорів ЄС. Окрім того у питанні реформи європарламенту вони підтримують єдине європейське виборче законодавство з частково транснаціональними списками та обов'язковою системою вищих кандидатів. Однією із ключових позицій вважається підтримка використання та розширення голосування кваліфікованою

більшістю в Раді та відходу від позицій одностайності. По суті цей пункт являється ключовим у питанні федералістського об'єднання, оскільки передає досить велику частину суверенітету країни. Це все повинно бути зроблено для того, щоб підвищити стратегічний суверенітет Європи. Перш за все, це означає створення власної здатності діяти в глобальному контексті та бути менш залежним і вразливим у важливих стратегічних сферах, таких як енергопостачання, охорона здоров'я, імпорту сировини та цифрові технології, не ізолюючи Європу. У питаннях Верховенства права Світлофорна коаліція хоче ефективно захищати цінності, на яких базується ЄС у статті 2 Договору про Європейський Союз (TEU) тим самим вони прагнуть надати Європейській Комісії більше контрольних функцій, для охоронця договорів, щоб більш послідовно та оперативно використовувати та забезпечувати дотримання існуючих інструментів верховенства права, включаючи рішення Європейського суду (ЄС), через статті 260 і 279 Договору про функціонування Європейського Союзу. У той же час вони в Раді збираються більш послідовно запроваджувати та розвивати застосування існуючих інструментів верховенства права (діалог про верховенство права, перевірка верховенства права, механізм умов, процедури порушення, рекомендації та висновки згідно зі статтею 7 процедур), а також підтримувати Комісію ЄС у подальшій розробці звіту про верховенство права за допомогою рекомендацій для окремих країн і хочемо ще більше посилити процес за допомогою незалежного досвіду.

[56]

У питаннях Зовнішньої політики ЄС їхня основна мета – суверенний ЄС як сильний гравець у світі, що характеризується невизначеністю та системною конкуренцією. Вони віддані справжній спільній зовнішньої, безпекової та оборонної політиці в Європі. ЄС має бути ефективнішим і більш об'єднаним на міжнародному рівні. Тому вони також наполягають

на заміні правила одностайності в Раді міністрів ЄС у Спільній зовнішній політиці та безпековій політиці (CFSP) голосуванням кваліфікованою більшістю та розробці механізму з партнерами, щоб менші країни-члени також могли належним чином брати участь у такий спосіб. Європейську службу зовнішніх дій пропонують реформувати та зміцнити, включаючи роль Верховного представника як справжнього «міністра закордонних справ ЄС». Щодо політики безпеки коаліція Ампел виступає за комплексну концепцію безпеки та хоче особливим чином посилювати запобігання криз і цивільне управління кризами, в тому числі посилювати цивільного персоналу. Значним моментом є підтримка формування роботи над «Стратегічним компасом»(європейської армії), щоб амбітно формувати цілі та ресурси ЄС у сфері безпеки та оборони в рамках комплексного підходу та виступають за посилене співробітництво між національними арміями 27 членів ЄС, які готові до інтеграції, особливо з точки зору навчання, навичок, операцій та обладнання, наприклад. Пропонується створити спільні командні структури та спільний цивільно-військовий штаб. Усі ці кроки мають забезпечувати оперативну сумісність і взаємодоповнюваність з командними структурами та можливостями НАТО.[56]

План формування федералістичного союзу національних держав на рівні уряду однієї з країн членів став першим документом такого рівня, і означає, що ідеї об'єднання виходять з теоретичного рівня на більш практичний.[56]

3.3 Конференція про майбутнє Європи

Конференція про майбутнє Європи була пропозицією Європейської комісії та Європейського парламенту, оголошеною наприкінці 2019 року, з метою поглянути на середньо та довгострокове майбутнє ЄС та які

реформи слід провести у його політиці. та установ. Передбачається, що Конференція має залучити громадян, включаючи значну роль молоді, громадянського суспільства та європейських інституцій як рівноправних партнерів, і триватиме два роки. Його спільно організують Європейський парламент, Рада ЄС та Європейська комісія.[57]

На даний момент Конференцію про майбутнє Європи спільно очолюють президенти 3-х інституцій ЄС: голова Європейського парламенту Роберта Метсола, Еммануель Макрон (від імені головуючого в Раді) та президент Комісії Урсула фон дер Ляєн.[57]

У своїх політичних рекомендаціях обраний президент Урсула фон дер Ляєн описала конференцію так:

«Я хочу, щоб громадяни висловили своє слово на Конференції про майбутнє Європи, яка розпочнеться у 2020 році і триватиме два роки. Конференція має об'єднати громадян, включаючи важливу роль молоді, громадянського суспільства та європейських інституцій як рівноправних партнери. Конференція має бути добре підготовлена з чітким масштабом та чіткими цілями, узгодженими між Парламентом, Радою та Комісією. Я готовий продовжити те, що було узгоджено, у тому числі шляхом законодавчих дій, якщо це необхідно. Я також відкритий для Зміна договору».

У її «місійних листах», які фон дер Ляєн призначила призначеним комісарам, три члени нової Колегії комісарів були покладені на відповідальність за Конференцію з майбутнього Європи: Вера Юрова, Марош Шефчович і Дубравка Шуйця. У той час як Шуйці в першу чергу покладено завдання підготувати конференцію у співпраці з Європейським парламентом, Юрова призначена представляти Комісію на конференції. Основна відповідальність Шефчовича полягає в подальшій діяльності за

результатами Конференції, яка буде здійснюватися спільно з Європейською Радою, Рада Європейського Союзу та Європейський парламент.[58]

The Washington Post назвав пропозицію Конференції «пробною повітряною кулею», зазначивши «амбітні реформи», яких бажають Франція та Німеччина, і зауваживши, що «можливо, що ЄС тим часом навчився з національних зборів громадян, подібних... в Ірландії». У документі висловлювався скептицизм щодо того, що будь-які пропозиції, які з'являться на конференції, здобудуть підтримку всіх членів ЄС, оскільки «значний перегляд договорів ЄС потребуватиме схвалення 42 палат парламенту та до 17 національних судів. Референдум фактично неминучий в Ірландії і можливо ще в 20 членах ЄС». У документі робиться висновок, що «з огляду на труднощі з отриманням схвалення, можливо, майбутнє Європи полягає не в загальній зміні договору, а в...

Теми дебатів ґрунтувалися на рекомендаціях форумів громадян та внеску багатомовної цифрової платформи. Ця платформа має стати центральним місцем, де збираються, оцінюються та публікуються внески з усіх подій, пов'язаних з конференцією.

Теми поділені на 10 категорій:

- Зміна клімату та навколишнє середовище
- Здоров'я
- Сильніша економіка, соціальна справедливість і зайнятість
- ЄС у світі
- Цінності та права, верховенство права, безпека
- Цифрова трансформація
- Демократія в Європі
- Міграція

- Освіта, культура, молодь і спорт
- Подальші ідеї[58]

Конференція тривала два роки і залучила до формування нової політики ЄС кілька мільйонів громадян. Вона завершилась передачею напрацювань лідерам інституцій ЄС. Звіт з напрацюваннями складається з більш ніж 300 сторінок та стане основою для подальшої роботи Європарламенту та Єврокомісії. Зокрема звіт має багато схожих пунктів із пропозиціями німецької світлофорної коаліції, такими як надання законодавчих функції Європарламенту, припинення практики одностайності та перехід на практику кваліфікаційної більшості та багато іншого.[58]

3.4 Громадські організації, Політичні партії та групи, що займаються просуванням євро федералістичних ідей

Молоді європейські федералісти Young European Federalists(JEF) — політична молодіжна організація. Активні у більшості європейських країн, прагне сприяти європейській інтеграції через зміцнення та демократизацію Європейського Союзу. JEF має тісні зв'язки з Європейським рухом та Союзом європейських федералістів.[59][60]

Згідно зі своїм статутом, JEF є безпартійною та неконфесійною європейською НУО. Вона виступає за єдину Європу з федеративною структурою. У центрі політичної програми JEF є вимога федеральної конституції для Європи, основним елементом якої є двопалатний парламент (що складається з палати, що обирається безпосередньо, і палати штатів). При цьому JEF наполягає на принципі субсидіарності як формі децентралізованого розподілу повноважень. Іншим ключовим елементом є вимога єдиної зовнішньої політики та політики безпеки Європейського Союзу. JEF прагне до всеосяжної реформи ЄС у напрямку більшої

демократії, участь, прозорість, ефективність та стійкість. На додаток до політичних цілей, організація намагається, зокрема, сприяти європейській обізнаності серед молоді та заохочувати громадську активність.[60]

JEF налічує близько 15 000 членів у 31 широко автономній національній секції, які координуються європейською парасольковою організацією JEF Europe.[60]

Кілька нинішніх і колишніх впливових членів Європейського парламенту (ЄП), в тому числі Річард Корбетт і Джо Лейнен, Том Спенсер (консерватор) і Моніка Фрассоні (зелені), а також його колишній генеральний секретар сер Джуліан Прістлі служили офіцерами JEF в їхніх підлітки і двадцяти. Колишній прем'єр-міністр і міністр закордонних справ Швеції Карл Більдт був віце-президентом.[60]

Союз європейських федералістів Union of European Federalists (UEF) — європейська неурядова організація, яка виступає за федеративну Європу. Вона складається з 20 установчих організацій і діє на європейському, національному та місцевому рівнях з 1946 року. UEF було засновано невдовзі після Другої світової війни з переконанням, що:

«Тільки Європейська Федерація, заснована на ідеї єдності в різноманітності, могла подолати поділ європейського континенту, який спричинив стільки страждань і руйнувань під час двох світових воєн. Федералісти вважають, що спільні зусилля європейських громадян, які працюють на цій спільній цілі, можуть створити мирну та демократичну Європу, гарантуючи свободу та захист прав людини.»[61]

Таким чином, UEF стверджує європейський федералізм і прагне працювати над створенням Європейської федерації, наділеної наднаціональними інституціями та обмеженими суверенними

повноваженнями, а саме федеральний уряд, народні збори, обрані прямим загальним голосуванням, федеральний сенат, що представляє країни-члени та, можливо, області та суд. Європейська федерація повинна буде гарантувати основні свободи, включаючи право на заперечення, і забезпечити максимальну участь громадян на всіх рівнях.[61]

Місія UEF полягає в наступному:

Щоб підвищити обізнаність громадськості про європейські проблеми, UEF організовує публічні дебати, семінари, інформаційні стенди, кампанії та вуличні акції з ключових європейських проблем і подій.[61]

Здійснювати тиск на політиків-однодумців шляхом лобіювання, створення Платформ (з метою поширення розуміння федералізму) та ініціювання дебатів у Європейському та національному парламентах.

Поширювати ідеї шляхом потужної комунікації через прес-релізи, веб-сайт UEF та інформаційний бюлетень та інші політичні заяви серед найширшої європейської громадськості та учасників.[61]

Співпрацювати з іншими неурядовими організаціями (НУО) і особливо з Європейським громадянським суспільством, як-от Молоді європейські федералісти (JEF) та Європейський рух, і, нарешті, чинити тиск на політиків шляхом організації публічних виступів.[61]

Volt Europa (часто скорочено Volt) — проєвропейський і європейський федералістський політичний рух, який також служить загальноєвропейською структурою для дочірніх партій у кількох країнах-членах ЄС. На виборах до Європейського парламенту в травні 2019 року кандидати від Вольта виступали на загальноєвропейському маніфесті у восьми країнах-членах. Організація дотримується «загальноєвропейського

підходу» у багатьох сферах політики, таких як зміна клімату, міграція, економічна нерівність, міжнародні конфлікти, тероризм та вплив технологічної революції на ринок праці. Партія підтримує науково обґрунтований підхід до політики та обміну інформацією найкраща практика між країнами-членами ЄС.[62]

Вона була заснована 29 березня 2017 року. У березні 2018 року в Гамбурзі , Німеччина, була заснована перша національна дочірня партія. З тих пір Volt створив місцеві команди в кожній країні-члені ЄС, а також в Албанії, Швейцарії та Великобританії, і зареєстрований як юридична сторона в кількох із цих країн.[63]

У 2018 році Вольт визначив «фундаментальні проблеми 5+1»:

Розумна держава – цифровізація державних послуг

Економічний ренесанс – поєднання циркулярної, зеленої та блакитної економічних моделей

Соціальна рівність – права людини , рівні можливості , гендерна рівність і терпимість до культурних відмінностей

Глобальний баланс – Стала та відповідальна політика у сільському господарстві та торгівлі, заходи щодо подолання зміни клімату та кризи біженців, а також підтримка трудової міграції та співробітництва в галузі розвитку

Розширення прав і можливостей громадян – більша субсидіарність, соціальна відповідальність та демократія участі

+1 Європейська реформа – Федерація держав ЄС з більшою відповідальністю за свої регіони та міста[62]

Що стосується економічних питань, Volt Europa підтримує цифровізацію, інвестиції в зелену та блакитну економіку, заходи щодо подолання бідності та нерівності (включаючи європейську мінімальну заробітну плату), більш інтегровану європейську податкову систему та використання державно-приватного партнерства; він також підтримує збільшення витрат на соціальне забезпечення, зокрема, пов'язані з освітою та охороною здоров'я. Що стосується соціальної політики, Вольт виступає проти сексизму та расизму та підтримує права ЛГБТ+. Він також підтримує глибокі реформи інституцій ЄС, включаючи спільне управління міграцією, європейську армію та єврооблігації. Вольт стверджує, що відносини між ЄС і НАТО слід переглянути в довгостроковій перспективі.[62]

Вольт підтримує ідею федеративної Європи з сильним Європейським парламентом з метою створення єдиного європейського голосу на світовій арені.[63]

На відміну від інших проєвропейських рухів, таких як Pulse of Europe або European Federalists, Volt прагне брати участь у європейських, місцевих і національних виборах через свої дочірні організації в країнах-членах ЄС.[63]

Висновок

Результати дослідження відповідно до визначених мети та завдань дали змогу сформулювати такі висновки:

Ідеї федералізму в Європі розвивалися протягом тривалого етапу її історії. На сучасному етапі процес федералізації значно пришвидшився. З появою спільних європейських інституцій процес розвитку ідей федералізму набув неабияких обертів, і зараз голоси про об'єднання Європи в один інституційний організм мають більшу підтримку..

Сформовані інституції Європейського Союзу змогли об'єднати і громадян країн-членів ЄС, і їхні політичні еліти. Етап замислу зміг перейти на етап практичного врегулювання. Європейська Рада, Єврокомісія, Європейський парламент – стали майданчиками для обговорення ідей майбутнього розвитку Європи як єдиного утворення. У процесі становлення цього утворення країни-члени делегували свій суверенітет органам Європейського Союзу для розв'язання спільних проблем і реалізації спільних політик. Це в кінцевому результаті може призвести до позитивного результату, яким буде утворення конфедеративного, або федеративного устрою в ЄС, або ж принаймні більш тіснішого союзу між країнами.

Чіткі заклики Німеччини, як провідної країни Європи, щодо необхідності утворення європейської федерації, вказує на те, що тепер це не просто мрії якихось людей чи заклики окремих політиків. Тепер це державна політика однієї з країн-членів, а це означає, що робота над даною темою буде вестися ще більш ефективно і перейде в юридичний простір. Існує підтримка цих ідей з боку інших держав та їх лідерів, що свідчить про те, що ідея підтримується кількома гравцями на політичній арені ЄС.

Наявність організацій та об'єднань, які працюють на користь поширення ідей європейського федералізму серед європейських суспільств допомагає в досягненню цілей федералізації. Ці організації мають уже напрацьовані ідеї, щодо майбутньої реалізації проекту Європейської федерації та бачення її становлення та функціонування. Окремим позитивним фактором існування цих організацій є наявність експертів щодо питань об'єднання у різних галузях. Саме вони можуть виступати у ролі консультантів та радників для політиків та інституцій, які працюватимуть в цьому напрямку. Організації є лобістським інструментом і безпосередньо можуть впливати на процеси прийняття рішень.

В свою чергу майданчики, на яких обговорюються ідеї, щодо майбутніх реформ Союзу серед громадськості дозволяє мільйонам людей брати безпосередню участь у напрацюванні ідей, сприяє розвитку низової демократії в Європі і збільшенні підтримки федеративних ідей в ЄС.

Підсумовуючи зазначимо, що етап юридичного розвитку та імплементації ідей європейського федералізму лише почався, він залишається досить невизначеним, проте призводить до конкретних результатів у ідейно-філософському контексті.. Те, що ідеї європейського федералізму розглядаються не як фантастика чи утопізм, а як реальна ціль політики значно вплинуло на формування порядку денного сучасної європейської політики. Відтак, ідеї європейського федералізму стають ближчими до юридичного закріплення і перетворення у реальність.

Список використаних джерел:

1. Wen, Shuangge (2013). Shareholder Primacy and Corporate Governance Legal Aspects, Practices and Future Directions. Hoboken: Taylor and Francis. p. 109. ISBN 9781136019845.
2. Penn, William; Andrew R. Murphy (2002). "The Political Writings of William Penn". Liberty Fund. Retrieved 21 August 2012.
3. Abbot Charles de Saint-Pierre (1713). *Projet pour rendre la paix perpétuelle en Europe* [Project for bringing about perpetual peace in Europe]. Utrecht: A. Schouten. (cited in *The Economist*, August 21–27, 2021, page 26)
4. Pinterič, Uroš; Prijon, Lea (2012). *European Union in 21st century*. University of SS. Cyril and Methodius, Faculty of Social Sciences. ISBN 978-80-8105-510-2.
5. Dorril, Stephen (2000), *MI6: Inside the Covert World of Her Majesty's Secret Intelligence Service*, Free Press, OCLC 607416701
6. Rosamond, Ben (2000), *Theories of European Integration*, Palgrave Macmillan
7. Lipgens, Walter, ed. (1984), *Documents on the History of European Integration, Volume 1: Continental Plans for European Union 1939–1945*, Walter de Gruyter
8. Weigall, David; Stirk, Peter M. R., eds. (1992), *The Origins and Development of the European Community*

9. "Richard N. de Coudenhove-Kalergi". Paneurope Suisse on Suisse magazine. Archived from the original on 7 March 2014. Retrieved 31 October 2014.
10. Burleigh 2001, p. 426; Lipgens 1984, p. 37; Coudenhove-Kalergi once again approached Mussolini on 10 May 1933 in a futile attempt to form a union of Latin nations against Nazi Germany.
11. Ziegerhofer, Anita (2004). Botschafter Europas: Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi und die Paneuropa-Bewegung in den zwanziger und dreissiger Jahren (in German). Wien: Böhlau Verlag
12. Lipgens, Walter; Loth, Wilfried, eds. (1988), Documents on the History of European Integration, Volume 3: The Struggle for European Union by Political Parties and Pressure Groups in Western European Countries 1945–1950, Walter de Gruyter
13. Navari, Cornelia (1992). "Origins of the Briand plan". *Diplomacy & Statecraft*. 3: 74–104.
14. Briand, Aristide (1 May 1930). Memorandum on the Organization of a System of Federal European Union. France. Ministry of Foreign Affairs - via World Digital Library.
15. Douglas W. Houston, "Briand, Aristede Pierre Henri" in Warren F. Kuehl, ed., *Biographical Dictionary of Internationalists* (1983) pp. 111–13.
16. О лозунге Соединенные Штаты Европы. Н. Ленин (1915). *Социал-Демократ* № 44, 23 августа 1915 г.
17. Nachgedruckt als Anhang 1 in L.D. Trotzki, *Europa und Amerika: Zwei Reden*, Neuer Deutscher Verlag, Berlin, 1926, S.92-100.

18. 6 März 1946: Grundsatzrede im Nordwestdeutschen Rundfunk über das Programm der CDU (Absatz 26), Konrad-Adenauer-Stiftung
19. Winston Churchill: Europa-Rede in der Universität Zürich am 19. September 1946. In: Website der Europa Union Deutschland e.V. Abgerufen am 19. September 2021
20. Franz Josef Strauß, Entwurf für Europa, Seewald Verlag, Stuttgart 1966 (2. Aufl.)
21. Harris, Geoffrey, The Dark Side of Europe: The Extreme Right Today, Edinburgh University Press, 1994
22. Dieter Mahncke; Léonce Bekemans; Robert Picht, eds. (1999). The College of Europe. Fifty Years of Service to Europe. Bruges: College of Europe.
23. "A peaceful Europe – the beginnings of cooperation". European Commission
24. Blocker, Joel (9 May 1997). "Europe: How The Marshall Plan Took Western Europe From Ruins To Union". Radio Free Europe/Radio Liberty.
25. A peaceful Europe – the beginnings of cooperation [Elektronный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://european-union.europa.eu/principles-countries-history/history-eu/1945-59_en
26. Characteristics of the Treaty on European Union [Elektronный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://www.cvce.eu/obj/characteristics_of_the_treaty_on_european_union-en-beec7a53-4023-412d-a1ab-2c31b6a3c39d.html

27. Амстердамський договір, його зміст і значення [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://studies.in.ua/idpzk-shporu/3776-amsterdamskiy-dogovr-yogo-zmst-znachennya.html>
28. Hoskyns, Catherine; Michael Newman (2000). Democratizing the European Union: Issues for the twenty-first Century (Perspectives on Democratization). Manchester University Press.
29. Vote EU 2004 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://news.bbc.co.uk/2/hi/in_depth/europe/2004/elections_2004/default.stm
30. Лісабонський договір 2007 р 2004 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://studies.in.ua/pravo_es-shporu/2461-lsabonskiy-dogovr-2007-r.html
31. Gaspers, Jan (December 2012). "The European Union and the Nobel Peace Prize: A Criteria-Based Assessment"
32. EUROPEAN COUNCIL DECISION of 11 July 2012 amending the status of Mayotte with regard to the European Union". [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:204:0131:0131:EN:PDF>
33. "Labour leadership & Hammond in China – BBC News". [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.bbc.com/news/live/uk-politics-36570120>
34. "Candidate Countries - Enlargement - Environment - European Commission". [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу:
35. <https://ec.europa.eu/environment/enlarg/candidates.htm>

36. Le Parlement, ses pouvoirs et ses procédures [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <http://www.europarl.europa.eu/parliament/public/staticDisplay.do?id=46&pageRank=1&language=FR>
37. Règlement intérieur du Parlement européen [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/RULES-9-2019-07-02-RULE-180_FR.html
38. Corinne Gobin, « L'Union européenne, la recomposition conservatrice », dans Tony Andréani et Michel Vakaloulis (dir), Refaire la politique, Paris, Syllepse, 2002
39. Le Conseil de l'Union européenne [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FR/TXT/?uri=legisum:a22000>
40. Système de vote [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.consilium.europa.eu/fr/council-eu/voting-system/>
41. European Commission (2006). How the European Union works: Your guide to the EU institutions [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://web.archive.org/web/20120112030418/http://ec.europa.eu/publications/booklets/eu_glance/53/2006-en.pdf
42. "Institutions of the EU: The European Commission" [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://web.archive.org/web/20070623104055/http://europa.eu/institution/s/inst/comm/index_en.htm

43. Peter van Grinsven: The European Council under Construction. EU top level decision making at the beginning of a new century. (Memento vom 28. September 2007 im Internet Archive) Discussion Papers in Diplomacy, September 2003.
44. Stark, Christine. "Evolution of the European Council: The implications of a permanent seat" Archived from the original on 9 July 2007. Retrieved 12 July 2007.
45. Jean-Louis Quermonne, Le Système politique de l'Union européenne, 2005
46. European Court of Auditors [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://www.cvce.eu/obj/european_court_of_auditors-en-03726b57-8e08-4c93-af15-bf8721590763.html
47. Power of audit of the European Court of Auditors [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://www.cvce.eu/obj/power_of_audit_of_the_european_court_of_auditors-en-f42b856f-6c9b-4434-8254-69e87a0efa62.html
48. The European Court of Auditors [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: https://web.archive.org/web/20091222001147/http://europa.eu/institutions/inst/auditors/index_en.htm
49. La BCE, le SEBC et l'Eurosystème [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.ecb.europa.eu/ecb/orga/escb/html/index.fr.html>

- 50.L'Union économique et monétaire [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу:
<https://www.ecb.europa.eu/ecb/history/emu/html/index.fr.html>
- 51.Statuts de la BCE [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу:
<https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/politiquemontaire2004fr.pdf>
- 52.Kelemen, R. Daniel. (2007). "Built to Last? The Durability of EU Federalism?" In Making History: State of the European Union, Vol. 8, edited by Sophie Meunier and Kate McNamara, Oxford University Press
- 53.Bruno Waterfield in Brussels (18 February 2009). "Blueprint for EU army to be agreed"
- 54."Italy to push for 'United States of Europe' when it holds the EU presidency"[Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу:
<https://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/eu/10918134/Italy-to-push-for-United-States-of-Europe-when-it-holds-the-EU-presidency.html>
- 55.Martin Schulz wants 'United States of Europe' within five years – The Guardian, 7 December 2017 "[Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.theguardian.com/world/2017/dec/07/martin-schulz-united-states-of-europe-germany-sdp>
- 56.SPD's Martin Schulz wants United States of Europe by 2025 – Politico, 7 December 2017 "[Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу:
<https://www.politico.eu/article/spds-martin-schulz-wants-united-states-of-europe-by-2025/>
- 57.Koalitionsvertrag ampel 2021-2025 «MEHR FORTSCHRIT WAGEN BÜNDNIS FÜR FREIHEIT, GERECHTIGKEI UND

- NACHHALTIGKEIT» "[Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу:<https://www.tagesspiegel.de/downloads/27829944/1/koalitionsvertrag-ampel-2021-2025.pdf>
- 58.The Conference on the Future of Europe "[Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://futureu.europa.eu/?locale=es>
- 59.REPORT ON THE FINAL OUTCOME of The Conference on the Future of Europe "[Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://futureu.europa.eu/pages/reporting?locale=en>
- 60.Rodríguez, Alex (20 de marzo de 2017). «Unión Europea, refundación o desintegración»
- 61.Jeunes Européens Fédéraliste" [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://jef.eu/>
- 62.Union of European Federalists [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.federalists.eu/>
- 63.Volt [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.volteuropa.org/about>
- 64.Stagni·Interviews·6 December, Federica; 2018 (6 December 2018). "Time For Change: How Volt Wants To Fix Europe"